

BRAVO,

NĂSTASE!

«Să-i mulțumim lui ILIE NĂSTASE, cel mai merituos învingător al Marelui Premiu F.I.L.T., pentru arta sa excepțională pe care a oferit-o tribunelor, în toate părțile lumii. În ziua când el nu va mai juca tenis, va dispărea un mare artist al stadioanelor și un excelent ambasador al sportului din țara sa, România.»

ALAN HEYMANN
președintele forului internațional
de specialitate (F.I.L.T.)

Biblioteca Ministerului Național
SALA DE LECTURĂ

Foto: Theo MACARSCHI

SPORT

DECEMBRIE 1972

nr. 23

UN SFERT DE VEAC
DE REPUBLICĂ

Sportul românesc pe spirala acestor ani

PROLETARI DIN
TOATE ȚĂRILE.
UNIȚI-VĂ!

SPORT

Nr. 23 (334)
DECEMBRIE
1972
ANUL XXV

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Secretar general
de redacție
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 14,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-95.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în introrinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Școlii».

Abonamentele pentru
străinătate, prin:
«LIBRI», P.O.B. 134-135
telex 225
București — ROMÂNIA

43 806

2

În acest sfert de veac pe care-l sărbătorim acum sub semnul aniversării Republicii — și care la scara istoriei capătă dimensiunile uriașe, dar atât de organic integrate vieții noastre de fiecare zi — preocuparea continuă a partidului și statului a avut drept fundament exigențele complexe ale prezentului, dar și cerințele mari ale viitorului. Și pas cu pas, poporul român, condus de Partidul Comunist, a parcurs drumul devenirii sale socialiste, străduindu-se să cuprindă toate laturile dezvoltării într-o sinteză originală, purtând pecetea capacității sale creatoare, a idealurilor sale de independență, de pace și colaborare cu toate popoarele lumii, a devotamentului față de marxism-leninism. **Avântul continuu al întregii vieți economice și sociale în cei 25 de ani de Republică — iată această sinteză.**

Sportul — ca activitate de largă rezonanță și utilitate socială — figu-

rează și el pe spirala acestor ani. Și nu în sensul îngust al utilitarismului, ci în sensul bogat, semnificativ, al învi-gorării tinerei generații, al îmbogățirii sale morale. Nu rezultatul în sine con-tează — care poate fi, uneori, doar o cifră despre participarea la o competiție, sau o performanță efemeră, conjuncturală — ci contribuția efectivă a educației fizice și sportului la întregul proces formativ al tinerilor cetățeni, constructori puternici și lucizi ai societății socialiste multilateral dezvoltate.

Pe harta țării, sportul românesc a îngemănat tradiția, de mult recunoscută a unor centre iradiante, cu tinerețea viguroasă a acestor ani. **Terra incognita** nu mai poate fi găsită nicăieri în realitatea celor 39 de județe ale României socialiste, a Capitalei sale.

Civilizația socialistă își insumează, fi-resc, sportul.

Impunătorul oval de beton al stadionului din Cetatea Băniei, loc tradițional de întâlnire pentru zecile de mii de spectatori craioveni — mari iubitori ai spectacolului sportiv și în special al fotbalului.

Pe unde a fost

«TERRA INCOGNITA»

O statistică a vremii anunța lapidar: în anul 1947, cele 523 de grupări sportive existente în țară angrenau mai puțin de 50 000 de sportivi legitimați. Un an mai târziu — 30 Decembrie marcase deja actul istoric al proclamării Republicii — zărele comentau entuziașt succesul fără precedent al unei mari competiții sportive: «Cupa Unității Tineretului» care, numai într-un interval de două luni (iulie și august), mobilizase peste 500 000 de tineri la șase discipline: atletism, gimnastică, fotbal, volei, box și șah. Evident, această creștere spectaculoasă vădea, într-o primă instanță, schimbarea fundamentală de optică — deschiderea tot mai largă spre mase, pătrunderea tineretului, a oamenilor muncii, indiferent de vîrstă, în arenele sănătății — dar și entuziasmul acestor mase, intrate, după o lungă perioadă de privațiuni, pe un făgaș constructiv, de edificare a societății socialiste, în care sportul este chemat să educe, să fortifice, să recreze. Pe o asemenea realitate se fundamentează sarcina trasată în 1962 mișcării sportive de către conducerea partidului și statului, prin salutul prezentat de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, de a pune în centrul activității sale dezvoltarea tot mai largă a educației fizice și sportului de masă, de a desfășura o muncă perseverentă pentru cuprinderea în asociațiile sportive a unui număr din ce în ce mai mare de oameni ai muncii de la orașe și sate, pentru a asigura ca întreaga masă a tineretului să practice în timpul liber exercițiile fizice și sportul, organizat și sistematic, potrivit cu vîrsta și dorințele fiecăruia. De aici și pînă la a stipula prin lege că «educația fizică și sportul în Republica Socialistă România constituie activități de interes național», a fost un drum firesc, conform cu rolul formativ, educațional, acordat acestei activități.

Erau în anii vechiului regim multe pete albe pe harta sportului românesc, perimetrul performanței fiind foarte îngust și hrănit cu puținătatea unor amintiri ale citorva entuziaști sau, pe alocuri, din dorința de publicitate și venit suplimentar a unor «mecenași». Județele întregi nu contau pe o asemenea hartă, sportul fiind pe acele meleaguri cel mult o aspirație, adeseori frîntă sub noianul grijiilor cotidiene. Unde exista sportul în Vîlcea, Argeș, Botoșani, Mehedinți, chiar și în Constanța sau Iași în atara inimilor și ochilor minții? Pentru că realitatea și moștenirea lăsată anilor postbelici erau precare, așa cum grăitor rezultă și din sinteticele tabele ce însoțesc prezentarea monografică a județelor țării, găzduită în acest an în ziarul «Sportul». Să apelăm, în acest sens, doar la câteva exemple. Pentru anul 1947, județul Argeș nu are cu ce completa rubricile destinate campionilor naționali, balcanici și europeni, sportivilor de categoria I și II, cluburilor, recordurilor naționale, sportivilor din loturile reprezentative, sta-

Acolo unde cu ani în urmă nu se întimpla nimic în domeniul sportului, la Cimpulung-Muscel, Liceul central de atletism cu cocheta sa bază sportivă, constituie unitatea etalon a performanței viitoarei generații.

diouanelor atletice. În anul 1972, aceleași rubrici înscrise aproape 80 de campioni naționali (inclusiv fotbalistii), 50 de sportivi categoria I, 4 cluburi sportive, peste 30 de recorduri naționale, 50 de argeseni în loturile reprezentative ale țării, 3 stadioane atletice, o unitate simbolică — prin randamentul celor doi ani scurși de la înființare, dar și prin perspectiva înscrisă pe frontispiciu — Liceul central experimental athletic din Cimpulung Muscel a prezentat în acest an 142 atleți la campionatele republicane, din care 85 s-au clasat printre primii 10 concurenți la diferite probe și 28 au dobîndit titluri naționale, situîndu-se cu cele 39 recorduri pe primul loc în țară și la egalitate, pe locul I—II, cu prestigiosul club bucureștean Dinamo, în ceea ce privește titlurile de campioni. Iată saltul uriaș al Argeșului!

În 1947 existau în toată țara cu puțin peste 500 de grupări sportive afiliate, iar acum numai ju-

dețele Bacău și Hunedoara, care pe atunci nici nu contau în peisajul sportiv național, numără împreună peste 700 de secții afiliate. Și la Bacău, cei mai mici sportivi — pionierii — au realizat prin muncă patriotică și mijloace proprii o cochetă bază sportivă, asemeni celor din Constanța. Iar în Vîlcea, acolo unde cu mulți ani în urmă Lotrul își legăna singur amarul prin tinuturi sărace, construcția hidrocentralei va constitui în acești ani pivotul unui perimetru întins și bogat în amenajări turistice (complexe hoteliere, pîrtii de schi, teleferice, funiculare). Asemeni zonei giganticei hidrocentrale de la Porțile de Fier, în județul Mehedinți, unde impetuoasa dezvoltare economică a unui întreg tinut legat de străvechiul Danubiu, și bazată acum pe deplina valorificare a acestuia, atrage după sine mutații sociale definitorii pentru civilizația socialistă. Sînt doar câteva exemple care ilustrează grăitor uriașul salt înaintea lăcut de România în acest sfert de veac.

TRADIȚIE ȘI TINERETE VIGUROASĂ

La Cluj, un bilanț al Clubului sportiv muncitoresc — pe al cărui act de naștere scrie 17 aprilie 1960 — arată la loc de cinste 12 medaliați la Campionate Mondiale și Jocuri Olimpice, 16 titluri de campioni europeni, 377 de titluri internaționale și 425 de campioni naționali. Iar bilanțul prestigiosului club semicentenar «U», are înscrisă, mai presus de orice performanță, credința exprimată de rectorul universității că «activitatea sportivă, de masă și de performanță, este o parte integrantă a activității complexe a unei instituții de învățământ superior. Cu atât mai mult, cu cât sportului nu i se poate nega caracterul instructiv-educativ și nici cel științific».

Iată, deci, răspunsul, lapidar exprimat, al unui județ cu pondere recunoscută în sportul românesc, unde tradiția a întâlnit tinerețea viguroasă a acestor ani.

Timișul raportează și el că în acest sfert de veac al Republicii a obținut 800 de titluri de campioni naționali, 72 de reprezentanți ai săi au apărat culorile României la ultimele șase ediții ale Olimpiadei sau la campionate mondiale și 180 de sportivi au evoluat la campionate europene sau balcanice, obținând numeroase medalii. Iar numărul bazelor sportive a crescut de la 61 în anul 1944 la 593 în 1972.

Un bilanț pozitiv îl putem obține și de la Brașov, Prahova, Brăila și alte județe (nemaivorbind de Capitala țării) care, prin marile lor cluburi și asociații, își aduc an de an o contribuție prețioasă la formarea loturilor reprezentative și afirmarea sportului românesc în lume. Iar dacă un sportiv sau altul atinge culmea măiestriei sale, apogeul carierei

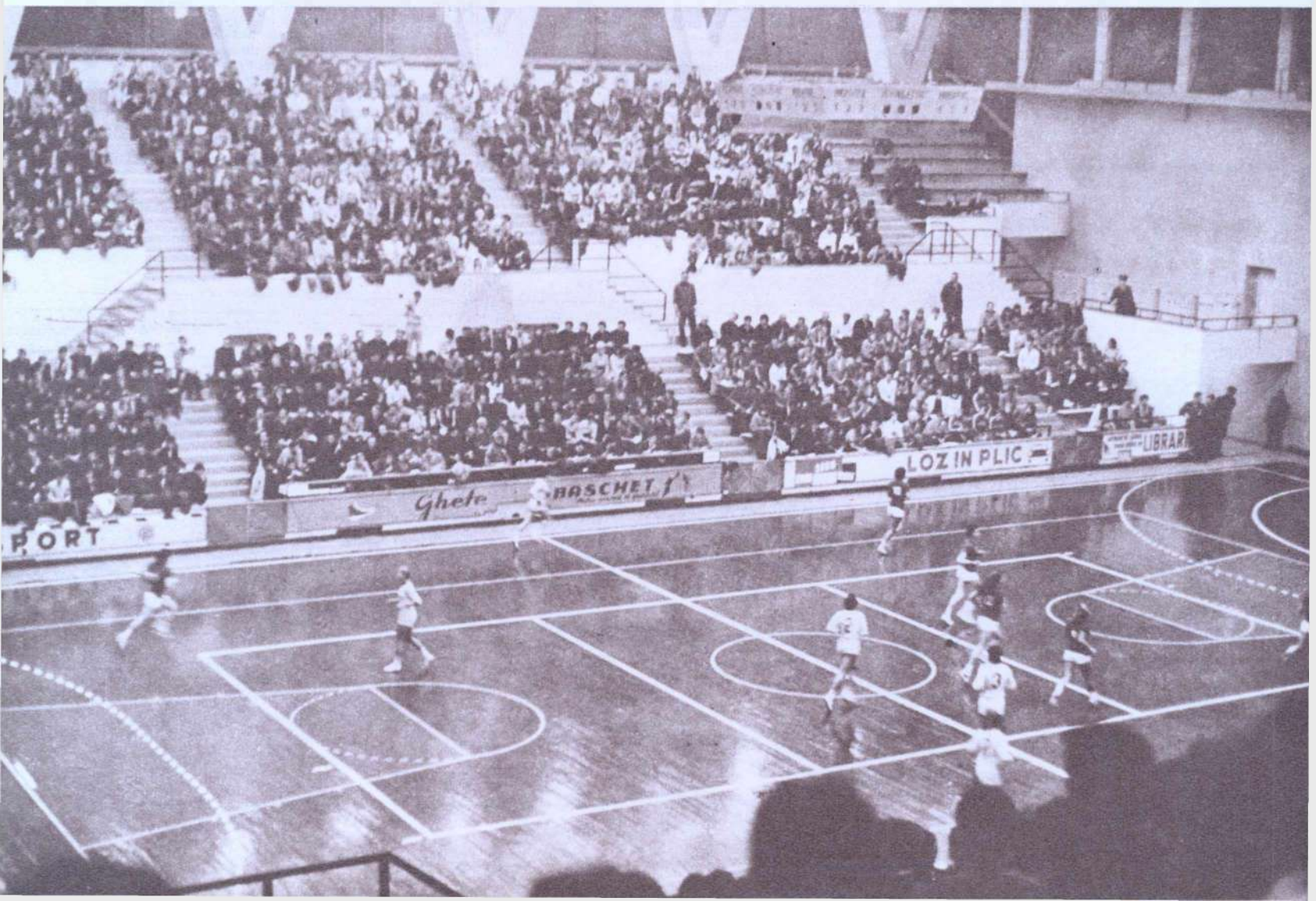
sale de performer, într-un club bucureștean sau într-un alt centru puternic din țară, aportul tradițional al Deltei la caiac-canoe, al Brăilei la lupte, box și ciclism, al Galațiului și Reșiței la box, al Oradiei la fotbal al lașului și Romanului la atletism — ca să dăm doar câteva exemple — rămân onorante pentru toți cei ce animă celulele tradiționale ale sportului românesc, de unde ies la lumină tineri talentați.

Și pentru ca această tradiție să se perpetueze peste ani, copiii și juniorii alcătuiesc un eșalon organizat al speranțelor, ce primește cu îndrumare atentă și calificată. La Brașov, de pildă, au ființat în cadrul cluburilor și asociațiilor sportive în anul 1971, 153 de grupe cuprinzând 2 119 copii și juniori; la Brăila 57 de grupe cu 934 de copii și juniori; la Cluj 252 de grupe însumând 3 450 de candidați la performanță, la Timiș 316 grupe cu 4 531 de copii și juniori, iar în Capitală au activat 847 de grupe cu 13 937 de «speranțe». Și dacă mai amintim că rețeaua școlilor și secțiilor cu profil sportiv depășește cifra de 150 putem afirma că largirea bazei de masă a sportului de performanță constituie o realitate.

O realitate indisolubil legată de amplitudinea procesului de dezvoltare a societății noastre, de creșterea nivelului de trai material și cultural al poporului, de promovarea activă a educației fizice și sportului la nivel național. O realitate datorată sprijinului permanent pe care mișcarea sportivă l-a primit și îl primește din partea partidului și statului nostru

Pagini realizate de
Paul SLĂVESCU

Clujul, centru cu tradiție în sportul românesc, și-a însumat în anii Republicii o modernă sală de sport. Acum, este prezent handbalul.

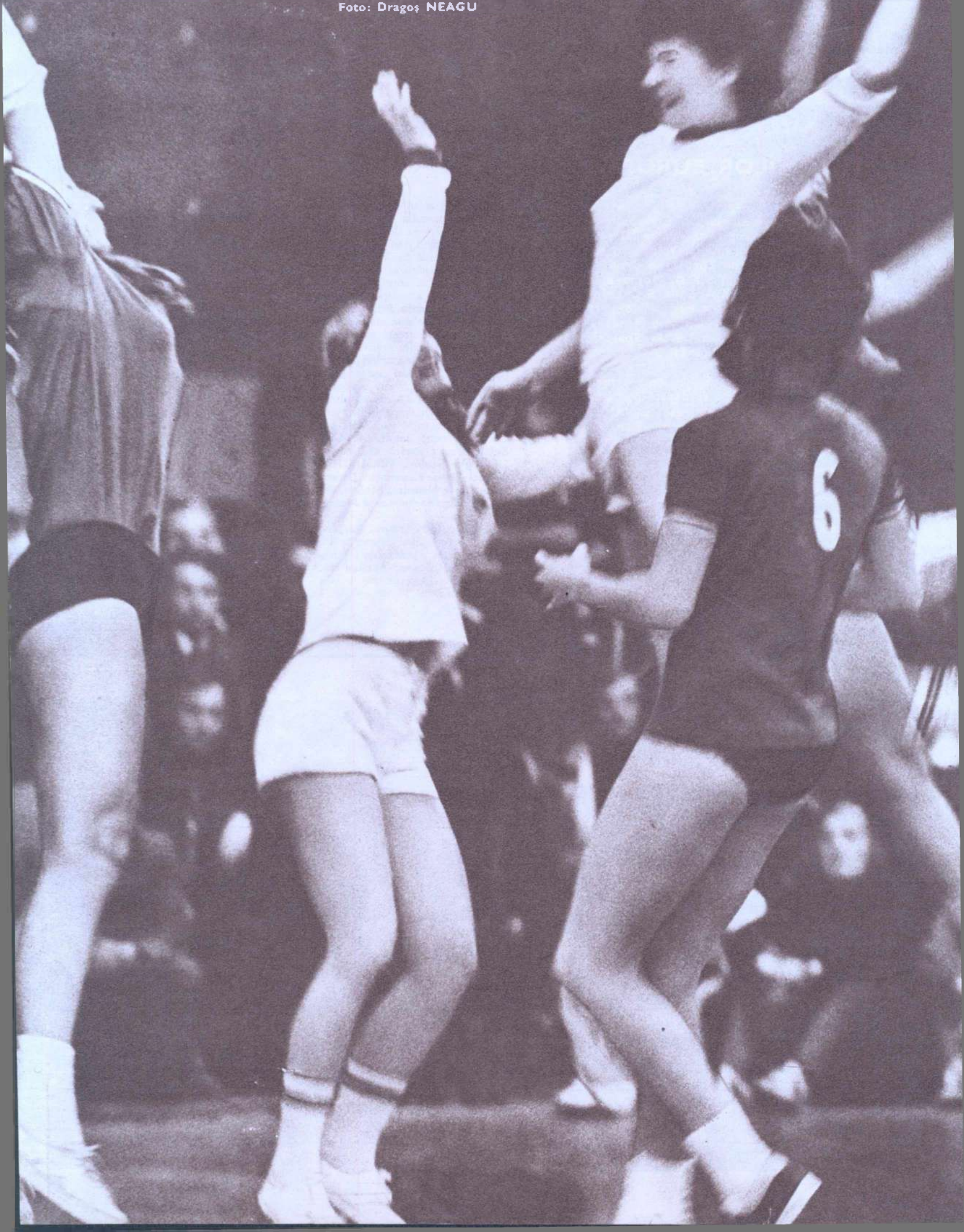

VICTORIA HANDBALULUI

Echipa României a câștigat cea de a XIII-a ediție a «Trofeului Carpați», făcând astfel un mare pas spre reafirmarea handbalului nostru feminin.

În fotografie, Simona ARGHIR — protejată de Terezia POPA — încearcă să arunce la poartă peste «zidul uriaș» făcut de Borbala Toth Harsanyi și sub privirile lui Ottone Fleck (nr. 6). Fază din meciul România — Ungaria (9-7).

Foto: Dragoș NEAGU

VOLEIUL DIN NOU ÎN PRIM PLAN

Atenția iubitorilor voleiului este reținută în această perioadă de două mari competiții internaționale în care sînt angajate 80 de echipe de club, atât la masculin, cît și la feminin.

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI

Întrecere de mare prestigiu, C.C.E. reunește și în actuala ediție formații de certă valoare internațională, care au în componența lor voleibaliști reputați. Ne referim la **Zetor Zbrojovka Brno** — campioana «en titre» —, la **T.S.K.A. Moscova**, la **Ruda Hvezda Praga**, **T.S.K.A. Sofia**, **S.C. Leipzig**, **Ujpesti Dozsa Budapesta**, înscrise în disputa rezervată băieților, precum și la **Dinamo Moscova** — deținătoarea trofeului —, la **Levski Spartak Sofia**, **Tatran Praga** și la campioana R.D. Germane, în competiția feminină.

Alături de formațiile amintite, în lupta pentru titlul de cea mai bună echipă europeană participă și reprezentantele voleiului românesc: **DINAMO**, la masculin, și **RAPID**, la feminin, team-uri care au cucerit laurii în ediția precedentă a campionatului național. Să reamintim, cu această ocazie, că voleibaliștii dinamoviști și-au înscris de două ori numele pe lista învingătorilor în «Cupa campionilor europeni», în 1966 și 1967, iar că printre cîștigători s-au mai numărat și sportivii clubului Rapid, în 1961, 1963 și 1965, prezenți, de asemenea, și în alte trei finale (1960, 1966, 1967).

În această perioadă au început să fie programate partidele turului al doilea, în care echipele noastre sînt calificate direct. La feminin, după acest tur va urma un al treilea, între **14 și 29 ianuarie 1973**, după care primele două clasate vor participa la un turneu final programat pe **9, 10 și 11 martie 1973**, în timp ce în întrecerea masculină, echipele calificate în semifinale vor fi prezente la un turneu în patru între **9 și 11 februarie**, trofeul urmînd să și-l dispute în zilele de **16, 17 și 18 martie**, primele două clasate în turneele amintite.

CUPA CUPELOR

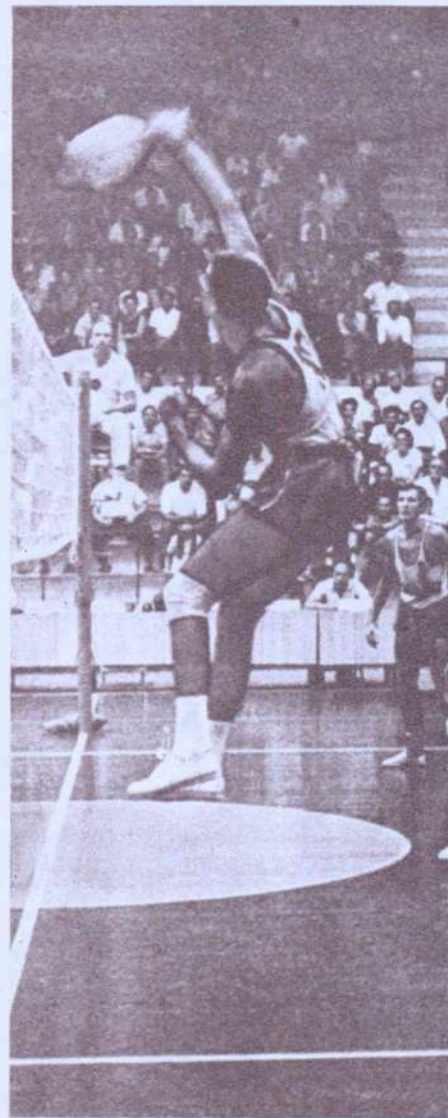
Anul acesta a debutat o nouă dispută voleibalică de anvergură: «Cupa cupelor». Conform regulamentului, la întreceri au dreptul să se prezinte formațiile cîștigătoare ale cupelor naționale sau, în lipsa unei asemenea competiții, echipele clasate pe locul doi în campionatele interne.

Parcurgînd lista cu echipele înscrise, se poate observa că iau parte la întrecere cîteva formații renumite: **T.S.K.A. Moscova**, **Slavia Bratislava**, **Ujpest Dozsa Budapesta**, **Wisla Cracovia**, la feminin; **Zvezda Vorosilovgrad**, **Ceske Budejovice**, **Csepel Budapesta**, la masculin, ceea ce conferă, desigur, încă de la început, o valoare ridicată întregii competiții. Ca și la C.C.E., și în «Cupa cupelor» sîntem reprezentați de două echipe: **PE-NICILINA IAȘI**, la fete, și **RAPID**, la băieți. Dacă la masculin rapidiștii sînt calificați direct în turul al doilea, la feminin ieșencele vor trebui să treacă mai întîi peste dificultățile primului tur.

DINAMO București

Deținători ai titlului în trecutul campionat masculin, voleibaliștii de la **DINAMO** s-au dovedit a fi cei mai bine pregătiți și în actuala ediție. Turneul efectuat în R.P. Chineză, precum și participarea la întrecerile de la Leipzig au contribuit la mai buna pregătire a echipei antrenată de **George Eremia**. Principalul atu al dinamoviștilor este atacul (imaginea alăturată ilustrează acest fapt), care poate determina o victorie. Antrenorul dispune de jucători cu experiență, rodați în mari competiții internaționale (campionate europene, mondiale, Jocuri Olimpice), dar și de tineri talentați, capabili de a avea o comportare superioară. Iată care este componența lotului: **William Schreiber**, **Gabriel Udișteanu**, **Gheorghe Stoian**, **Mihai Tîrlici**, **Cornel Oros**, **Laurențiu Dumănoiu**, **Petre Vranîță**, **Mircea Codoi**, **Traian Marinescu** și **Marian Păușescu**.

Calificați direct în turul doi, dinamoviștii au o misiune extrem de dificilă în fața puternicei echipe **T.S.K.A. Moscova**, într-un meci programat la **10 decembrie** la Moscova; returul la **17 decembrie**, la București.

PENICILINA Iași

Ca și în cazul sextetului dinamovist, ieșencele au ca principală armă: atacul. Dacă acesta nu funcționează cum trebuie, întreaga echipă pierde din strălucire. De asemenea, să menționăm că un capitol deficitar îl constituie încă preluarea, fapt ce a determinat o comportare mai scăzută în ultima vreme. Se cere voleibalistelor de la **PENICILINA** (în stînga fotografiei) o abordare mai pușin crispată a meciurilor, deoarece teama este cauza multor

evoluții oscilante a unor jucătoare, de la set la set sau chiar în cursul aceluiași set.

Dacă în primul tur ieșencele au o misiune mai ușoară, întîlnind pe *Hapoel Hamifratz* (Israel), în cel de al doilea, ele vor avea ca adversară puternica echipă *Slavia Bratislava*. Desigur, pînă atunci (partida va avea loc în ianuarie) există suficient timp pentru ca voleibalistele de la **Penicilina** să se prezinte în formă. Iată lotul antrenat de *N. Roibescu*: *Aurelia Ichim, Ana Chirișescu, Florentina Iu, Carolina Hatură, Lucia Dobrescu, Cristina Popa, Nadia Brumă, Adriana Albiș, Marilena Cișan, Mariana Roevschi, Dana Zahareanu și Georgeta Popescu.*

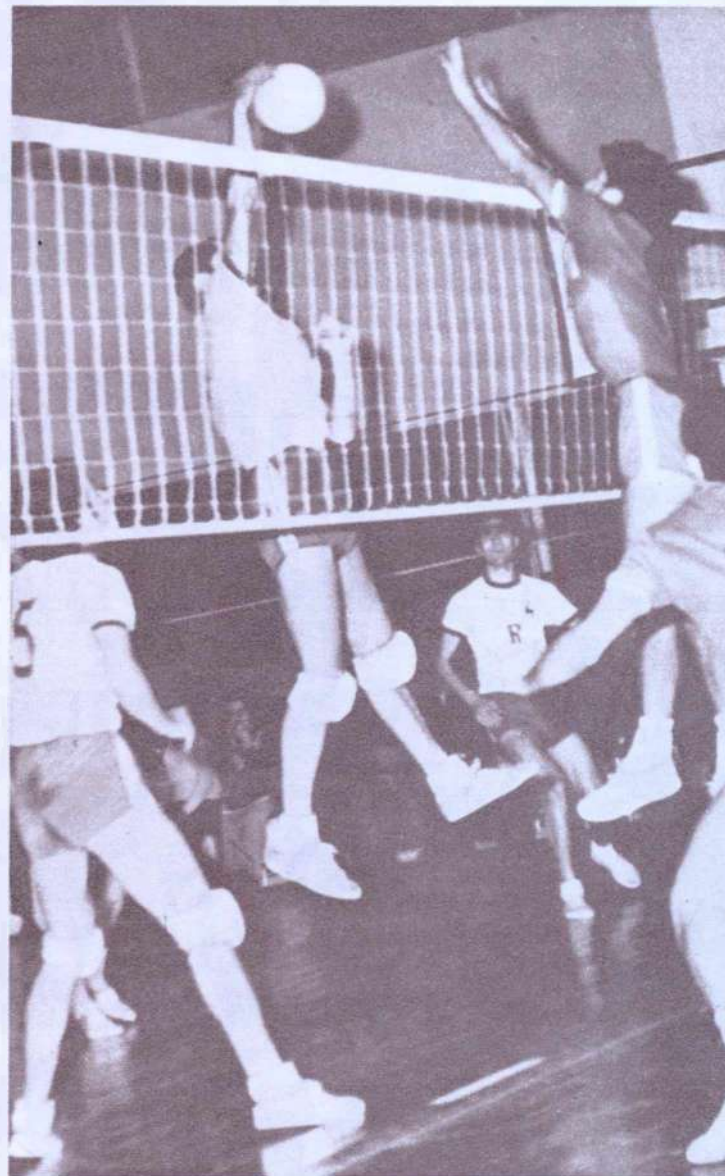

RAPID București

Un mare semn de întrebare îl ridică, în momentul de față, echipa **RAPID**. Din păcate, ea este «umbră» mării formații care a fost de șase ori prezentă în finala «Cupei campionilor europeni» și pe care, așa cum spuneam, a și cucerit-o de trei ori. Antrenorul *Aurel Drăgan* are un lot extrem de restrîns — doar 8 jucători (imaginea de jos vi-i prezintă pe 3 dintre ei în acțiune) — ceea ce nu-i permite să alinieze un sextet omogen, cu posibilități de a realiza rezultate superioare. De altfel, jocul pe care îl practică în actualul campionat este elocvent în această direcție.

Beneficiind de un adversar mai puțin valoros (*Hapoel Bet Zera* — Israel), rapidiștii pot depăși primele faze ale «Cupei» (și ei sînt calificați direct în turul doi), dar ce se va întîmpla mai departe?

Lotul Rapidului are în momentul de față următoarea componență: *Valentin Mocuța, Constantin Chișgoi, Victor Cătălin, Viorel Marian, Stelian Penciușescu, Gheorghe Penciu, Sorin Tigăeru și Costel Androne.*

RAPID București

Cu un lot experimentat, cu jucătoare care cunosc bine secretele voleiului, giuleștencele pot avea o comportare mai mult decît onorabilă în această foarte importantă întrecere. Disponind de o bună apărare la fileu, de o coordonatoare plină de fantezie și intuiție, de un atac (a se vedea și în fotografie) adesea foarte puternic, rapidiștele alcătuiesc un sextet omogen. Eliminarea fluctuațiilor în evoluție (uneori chiar în aceeași partidă), precum și o mai susținută pregătire fizică pot oferi rapidiștelor garanția că se vor număra printre protagonistele «Cupei campionilor europeni». Antrenorul *Davila Plocon* are la dispoziție următoarele voleibaliste: *Eugenia Rebac, Constanța Bălășoiu, Mariana Baga, Marta Szekely, Florica Tudora, Cristina Băltărețu, Ruxandra Vraniță, Petra Stoica și Iuliana Paul.*

Calificate, ca și dinamoviștii, direct în turul doi și avînd ca adversară o echipă (*Hapoel Hamapil*—Israel) mai puțin cotoată valoric, rămîne ca Rapidul să-și confirme valoarea în partidele ulterioare.

Mai... scurt îmi pare drumul, acum la întors acasă!

Noua conducere tehnică a echipei: Constantin Laurentiu și Ioan Marica.

Propas în Iași, într-o zi când anotimpurile schimbă parcă un băț de stafetă: e senin, e soare, plouă mărunț, dar valuri de frig urcă zdravăn Dealul Copoului. Sezonul fotbalistic se încheie, dar aici, la Iași, faldurile cortinei cad peste o echipă care activează în Divizia B. Iar noi venisem în «dulcele țirg» să scriem despre această formație care, acum, la jumătatea

Vasile Ianul, vechiul și bravul căpitan de echipă al studenților ieșeni.

campionatului și-a înăbușit drama retrogradării, aspirând de pe primul loc al seriei I la o reîntoarcere demnă în detașamentul de elită al celor 16 din prima divizie.

Ce s-a întâmplat cu Politehnica după seara aceea de iunie, când eșecul se conștințise pe gazonul din Tg. Mureș, când o echipă întregă se întorcea acasă într-un autocar cu motorul bruiat de certuri, reproșuri, sughițuri de plins și vorbe grele?

La 13 iulie, echipa și-a reluat antrenamentele la Borsec. La cirma ei veniseră doi antrenori tineri, Constantin Laurentiu și Ioan Marica, ambii în slujba echipei și până în momentul acela, dar în posturi mai puțin semnificative. «Perioada Borsec» a însemnat o intensă pregătire fizică și, obiectiv, un filtru moral de cea mai bună calitate: un lot care pierduse demult gustul acumulărilor fizice a alergat prin coclauri, s-a luptat cu halterele și cu mingile medicinale, iar în marșul acesta de refacere de potențial, cei slabi, șovăielnici și recalcitranți au fost debarcați fără menajamente. Ei s-au numit Cuperman și Moldoveanu, doi fotbaliști cu soclu de statuie în Copou.

Marica și Lupulescu (cel mai bun jucător al formației) un «tandem» de mare eficacitate.

Demitificarea lor a constituit prima probă profesională a noii conduceri tehnice și ultima dovadă că la Politehnica Iași, criza fusesse mai întâi de toate, una MORALĂ. Dar în marele public mocnea nu mulțumirea și deruta. Jocurile de pregătire ale echipei se desfășurau sub apostrofări și fluierături, secțiunile de fotbal se autodizolvase și echipa rămăsese ca o ambarcație fără comandant, pe o mare ostilă. Atmosfera era neprietenică, cea mai mică greșeală era fi risipit și eforturile laudabile în pregătire și sentimentul propriei puteri cuibărit în conștiința jucătorilor. Aceste două atitudini, în ciuda greutăților, trebuiau valorificate.

Politehnica Iași cu fața... spre prima divizie!

microportret

VLAD MARICA

golgeterul echipei
și al seriei I

Marica este foarte vechi în fotbalul de performanță, deși nu are decât 24 de ani. Produsul Școlii sportive nr. 2 (antrenor Traian Tomescu), a debutat la 17 ani în prima divizie, la Dinamo București, în umbra lui Dumitrache și Frățilă. În ciuda calităților certe nu a putut «sparge» tandemul amintit și după două sezoane la Știința București, vine la Iași, acum cinci ani, în calitate de student al Academiei de studii economice. Marelui său salt valoric, în modul cel mai concret, se produce anul acesta, când, reprofilat pe un post convenabil (virf de atac), devine golgeterul absolut al seriei sale. Iar consacrarea definitivă va veni odată cu, probabil, promovare în prima divizie.

Marica are 11 selecționări în naționala de juniori și 5 în cea de tineret. Este căsătorit și are o fetiță.

Extrema stîngă, Alexandru Amarandei (echipament alb), 19 ani, revelația sezonului.

cate rapid și exact. Prima etapă, în deplasare, însemna desigur șansa cea mare. Și Politehnica s-a întors de la Tîrgoviște cu două puncte. S-a comportat apoi la înălțime, alungind pesimismul altora, și jucat, mai mereu, «peste nivelul mediu al Diviziei A» (aprecierea aparține arbitrilor Gheorghe Lișona, care a văzut-o la lucru), a învins acasă, a triumfat și în deplasare, s-a înscris în aceste 15 etape în tur pe drumul cel mai sigur de întoarcere acolo de unde a plecat. Mentalitatea publicului a suferit mutații subite, secția de fotbal s-a mărit iarăși, sub conducerea prof. Constantin Huiu, după un intermezzo eroic (într-o bună bucată de timp a perioadei de restricție) a profesorului Mihai Gofiteanu. La Iași, am discutat cu antrenorii, cu jucătorii, cu clișiva dintre neosponsorii echipei. Am vrut să adunăm argumente în stare să explice succesul de azi al Politehnicii. Un taou sintetic al lor ar arăta astfel: tehnicitatea recunoscută a jucătorilor a fost grefată o condiție care corespunzătoare și o tactică

adekvată (echipa aplică un 1-4-3-3 elastic, în funcție de fază și în condițiile unei valorificări dirijate a personalității fiecărui fotbalist), integrarea rapidă a jucătorilor titularizați definitiv (Amarandei, Dănilă, Sofian, Moldovan), conjugată cu aportul decisiv al «vechii găzdi» (Ianuș, Lupulescu, Marica, Incze etc); rezultanta fericită a jocului de joc, primul ocupînd acum, o poziție retrasă, de constructor, al doilea preluînd, cu mare succes, funcția «spărgătorului de fronturi»; coeziunea morală regăsită, disciplina în teren și în afara lui.

Dar, desigur, marelui merit al Politehnicii rămîne acela că, într-un moment greu, la răscruce de drumuri, echipa a întors spatele hotărît de gringoladei, superficialității învinsă dintr-o superioritate globală în raport cu adversarii, resemnării și apatiei după o retrogradare «cu cîntec» și cu zburcînt intens.

Ion CUPEN

FOTBALISTII au curîntul

La inaugurarea rubricii de față, am pornit de la ideea că ar fi interesant și util să dăm prilejul «actorilor» principali (fotbaliștii înșiși) de a-și expune opiniile, într-un cadru în care fotbalul se apreciază, în gene-

ral, din afară înspre interiorul său. A respecta și traseul opus al ideilor, ni se pare un gest de echitate.

I-am predat condeiul, pentru început, lui MIRCEA PETESCU, dar lista rămîne, evident, deschisă. Jucătorul arădean și-a ales ca subiect:

ECHIPELE ROMÂNEȘTI ÎN «CUPELE CONTINENTALE»

Asistăm în ultimii ani la deplasarea epicentrului atenției cluburilor din Europa spre obținerea de performanțe vrednice de consemnat în competițiile continentale. Remarcabil este interesul cluburilor situate la mijlocul unei scări valorice, în general recunoscute în Europa, de a se integra în elită, folosind în exclusivitate calea Cupele europene.

În această ordine de idei, merită a fi consemnate eforturile unor municipalități europene, pentru sprijinirea cluburilor locale în tentativa acestora de a obține investitura pentru Cupele europene, știut fiind faptul că aceasta se obține în dificilul război al campionatului intern.

Întrearea în cîmpul societății continentale, reprezintă o performanță deasupra obișnuitului, care poate fi obținută prin mijloace similare. Necesitatea planificării și urmăririi acestei performanțe mi se pare stringentă. În această tentativă, însă, nu se pot angaja decât cluburile apte de a obține și susține apăsarea performanței înalte. Cred ne semnificativă analiza comportării unei echipe ajunse în cupele europene prin forța circumstanțelor interne. Campionatul intern trebuie să-și regleze filtrul, indiferent care sînt nevoile de moment ale echipei naționale. Creșterea valoricii a competiției interne, se reflectă obiectiv și imediat în cupele europene. Concluziile îmi par a fi evidente.

«72»-ul românesc în cupele continentale a fost cenușiu, fără a provoca vreoa emoție. Mediocritatea este plată, ea nu poate provoca emoții nimănui. Trista noastră 72 a alunecat încet prin fotbalul românesc, murmurînd versuri baco-

viene. Fredonînd încă marșurile triumfale ale verii, F.C. Argeș s-a prezentat la startul «C.C.E.» insuficient pregătit pentru marile bătălii, sperînd de apropierea marilor performanțe. «Aris»-ul luxemburghez a fost depășit prin eforturi suficiente pentru o perioadă de încălzire înaintea unui meci de campionat intern. Desemnarea celebrului «Real» ca viitor adversar a născut însă în Pitești sentimente contradictorii. În ziua meciului de la Pitești, am asistat cu toții la sufocarea F.C. Argeșului provocată de apropierea răsufării cam obosite a unui Real oarecare. Doar în finalul acestei întîlniri, talentul neobișnuit al lui Dobrin a constituit moneda de schimb pentru oxigenul acic de necesar tuturor.

Remarcabil în înscrierea F.C. Argeșului pe orbita europeană îmi pare a fi aportul vicepreședintelui clubului, Pușu Rapaport. Acest lucru este suficient pentru a oferi motive de meditație. În măsura în care conducerea clubului va fi capabilă să acumuleze experiență europeană, F.C. Argeș va fi capabilă în viitor să-și dispute calificarea cu orice echipă europeană. Sînt sigur că în aceste clipe, la Pitești, se discută introducerea unor noi cadre de pregătire pentru Troi, Cassai, Roșu și ceilalți. Din surse piteștene răzbat zvonuri că Pușu Rapaport ar căuta titular pentru catedra de «Metodica reprezentării în cupele europene». După exemplul clubului F.C. Nantes care-l are rector pe Budzinski, s-ar putea ca 1/2 normă să fie acoperită de Bebe Barbu.

Ar fi o idee!

Rapidul s-a prezentat și de astă dată remarcabil, cu toate marile lui greutăți. Marea rutină acumulată în anii ce-au trecut reprezintă atîtu-uri de prim ordin. Răducanu, Neagu și mai ales Boc, clișii în alte bătălii, reprezintă pavăza echipei. Dacă Rapidul va ști să lărgească cercul celor trei, cu alți absolvenți la școala internațională, cîștigul va fi evident. Foarte important rămîne pentru Rapid continuarea cursei, folosind carburanți de prim ordin.

Universitatea Cluj s-a prezentat la startul «Cupei U.E.F.A.» aureolată de o meritorie comportare în campionatul intern. Lipsită fiind, însă, deocamdată, de oameni buni organizatori ai jocului, ea s-a dovedit incapabilă să facă față marilor confruntări. Cred că în acest moment doar disponibilitățile fizice și unele execuții tehnice sînt insuficiente. Calitățile tactice ale lui Anca nu ating încă cote europene, iar «U» rămîne deocamdată echipa lui Anca.

Comportarea slabă a U.T.A.-ei în actuala ediție a Cupei U.E.F.A. pune pe tapetul analizei chestiuni general valabile pentru cluburile românești. Prin splendidele eforturi din anii trecuți, «bătrîna doamnă» era la începutul acestui sezon o obișnuită a sindrofiilor organizate de marile case Tottenham, Feyenoord etc.

În alte vremuri, chiar și splendidul cavalier de azi, Ajax, îi dăduse întîlnire «bătrînei doamne», neonorată însă de aceasta din motive de vîrstă, probabil. Multele valori pe care le-a înfruntat U.T.A. au lăsat urme adînci, neobșnuvate de cei care le-ar fi putut remedia. Și astfel, maladiile sînt înaintea actua-

(continuare în pag. 10)

M. V. Petescu

Bun venit, GORNEA!

Era o zi din ianuarie 1969. Pe stadionul Wembley din Londra, o foarte tină echipă de fotbal a României înfrunta o foarte matură echipă națională a Angliei, încoronată, de altfel, cu laurii de campioană mondială. Evenimentul în sine avea ceva sublim în lipsa aparentă de cuget, în mica nebulie de a da piept cu filii Albionului, în birlogul lor. După 90 de minute scorul era 1-1 și într-o oră și jumătate se născuse, de fapt, o foarte reușită echipă de fotbal a țării noastre.

Portarul nostru pe Wembley (primul și ultimul până în momentul de față) a fost Gică Gornea. Misiune îngrată să te trezești cu Hunt, Hurst, Ball, Bobby Charlton sau frațele său, «Girafa», venit la cornere să se înalte pentru a lovi năprasnic mingea cu capul, în careul pe care îl ai în pază! Prima repriză nu a fost strălucită. Mingile zburau ca ghiulelele pe lângă barele porții, Sătmăreanu, Boc, Dinu, Deleanu, Anca alcătuiseră un bloc de apărare care lupta din greu cu orgoliul rănit al unei campioane exasperată de atita ineficacitate și fundașii aceștia, băieții minunați altminteri, nu-și șteptau struni, uneori, un șuierat de reproș către portarul hipnotizat de faima adversarului. La pauză, Gornea și-a prins timpurile între palme și după un minut de mare tristețe s-a îndreptat spre antrenorul Angelo Niculescu, cerind să fie schimbat. Profesorul Angelo l-a bătut însă pe umăr, spunându-i: «Veți apăra în continuare pentru că eu am încredere în tine ca și

băieții, de altfel. Iartă-i și tu dacă ți-au spus vreo vorbă grea la mare enervare!» Și Gornea a apărat, repriza a doua, în mod remarcabil. Avea acum precizie, curaj, dezinvoltură. Iar cu zece minute înainte de final, când un balon a plecat ca din tun, la semilățime, pe o potecă vicleană, lângă bara din dreapta sa, Gornea a făcut o robinsonadă de mare spectacol respingând în corner, salvând un gol aproape realizat. Wembley-ul s-a cutremurat de aplauze și parada aceea fantastică însemnase, probabil, tot atât de mult ca și golul egalizator al lui Dumitrache. Iar aplauzele spontane reprezentau certificatul de calitate pe care publicul londonez îl dădea portarului echipei naționale a României. O bătaie protectoare pe umăr și o vorbă bună înfăptuiseră miracolul. Hotărât lucru, pentru Gornea, călcăii lui Achile se numea «un moral delicat».

Timpul a trecut și Gornea a înfăptuit isprăvi și mai mari. A câștigat de două ori titlul național cu U.T.A., apărând cu deosebită distincție, a cules satisfacția eliminării Feyenoord-ului după un dublu meci în care portarul arădean a uimit mai întâi Rotterdamul, pentru a convinge apoi publicul de acasă că în poarta textiliștilor stă, desigur, un mare talent. Iar performanța aceea i-a dat dreptul, credea el, la revindicări personale. Gornea a vrut să «joace tare», cu cărțile pe masă, dar în fața lui se găsea un jucător mai dur: antrenorul Nicu Dumitrescu, care nu i-a iertat cu-

tezanța. L-a retrogradat la echipa de tineret-rezerve. Moralul lui Gornea trebuia să decidă, așteptând, bravind cu arme sigure, pregătindu-se mai mult și mai bine decit oricând. Dar Gornea nu și-a putut reveni sub lovitură. S-a împrietinit o vreme cu halba de bere, apăra slab în echipa de tineret, și-a cerut apoi transferul la o divizionară B (Minerul Baia Mare). L-a muncit, probabil, vreo doi ani de zile, regretul de a fi schimbat odată, demult, în Sinaia natală, calitatea de schior de mare perspectivă cu aceea de fotbalist într-o lume cu cărări atât de întortochiate.

De curind, Gornea a revenit însă în Divizia A, la C.S.M. Reșița, chemat de al doilea antrenor al său din Arad, Ioan Reinhardt. L-a convins să se apuce de treabă tot cu o bătaie protectoare pe umăr și o vorbă bună. Și astăzi Gornea zboară din nou între barele porții, sub ropote de aplauze și sub privirea atentă a lui Angelo Niculescu care l-a înscris pe lista F.I.F.A. pentru meciul cu Albania.

Bine ai venit, Gornea, din umbra unde te aruncase un cuvânt nesăbuit!

I.C.

ECHIPELE ROMÂNEȘTI ÎN «CUPELE CONTINENTALE»

(urmăre din pag. 9)

lului sezon, s-au încercat niște grele, respinse însă de acest organism, cîndva extrem de sănătos. În aceste condiții, luciditatea tactică, armă de bază cîndva, a rămas o simplă amintire. Este o dovadă în plus în eșafodajul de argumente ce pledează pentru o judicioasă organizare și instruire, pentru dotarea cluburilor noastre cu specialiști care să poată îndeplini rolul de filtru în condițiile acestei bogății informaționale față de fotbal.

Unele noțiuni teoretice de care facem uz cu deosebită plăcere, se cer a fi aprofundate. Spre exemplificare aș dori să fac sumare considerații asupra termenului de «condiție fizică» noțiune extrem de uzitată. Pregătirea fizică a fotbalistului nu mai poate fi privită simplist, ci ea trebuie considerată în măsura în care-și face simțită prezența în competiție. Testările stil «Cooper», ca și antrenamentele pur fizice, rămîn trepte insuficiente de pregătire. În cupele continentale, ca și în campionatul intern, condiția fizică este remarcabil

în măsura în care este însoțită de dorința jucătorului de a o evidenția. Prăgurile fizice pot fi trecute de oameni care doresc să le depășească. Jucătorii Ajaxului sînt dispuși să frizeze epuizarea pentru a-și apăra șansele competitive. Este vorba deci de o îmbinare a pregătirii fizice cu cea psihică, iar acest lucru se cere făcut diferențiat în funcție de etapa competițională proximală a fiecărei perioade.

Deci găsesc că este absolut necesar de a fi perfect informați tehniceste în momentul în care ne angajăm în aceste tentative. De asemenea puțină anticuriositate, referitor la direcțiile spre care se îndreaptă fotbalul mondial, neaputea propulsa spre elita fotbalului european.

Că valorile se obțin prin investiții de valori este un adevăr ce nu trebuie să scape factorilor responsabili din cluburile românești de fotbal.

Problema participării echipelor românești în cupele europene îmi pare extrem de importantă pentru a nu fi dezbătută pe larg, de specialiști. O aștept cu această temă, purtată în presă, ar fi, cred, salutară.

culisele campionatului

● Ultimul cuplaj bucureștean. «Lanternă» campionatului, Sportul studențesc, pare o pradă prea ușoară pentru Rapid, echipă renăscută. Cu două zile înainte de meciul acesta, Eugen Banciu, vicepreședintele clubului studențesc, promite cu ușor iz de glumă: «Voi sta în spatele porții rapidiștilor, să-i inhib!» Banciu bătea apropo la acele vremuri cînd juca la Progresul și, de flecure dată, el «executa» fără replică, team-ul giuleștean. A fost o glumă bună, mai ales că în final, la 1-1, Sportul studențesc a trecut de puțin pe lângă victorie.

● Mai sînt aproape două ore pînă la marele derby

Dinamo-Steaua. La Săftica, acolo unde s-au odihnit, dinamoviștii se pregătesc să la drumul Bucureștiului. Dar, surpriză! Autobuzul clubului, cel cu care urmau elevii lui Nelu Nunweiler să ajungă la arenă, s-a defectat imediat s-a găsit, însă, soluția. Au fost chemate urgent două microbuze, iar Lucescu, Dinu și președintele clubului, Valeriu Buzea, și-au încărcat mașinile mici, au apăsat pe accelerație și ... Dinamo a ajuns în corpore și la timp pe stadion. A fost, poate, cel mai deconectant moment al echipei din șos. Ștefan cel Mare, înaltea celuiui derby important, câștigat de Dinamo cu 2-1.

● Pînă nu demult, Rugiubei era lăudat pentru eficacitatea sa; pînă și un portar de talia lui Răducanu se putea teme de

incisivitatea atacantului băcăuan. Astăzi însă, Mihail Rugiubei a redevenit iarăși un jucător de pluton.

«Gurile rele» spun că Mihail a început, din nou, să stingă veloza la «ore mici». Aceasta să fie cauza?

● Prima zăpadă în Capitală. Pe «Dinamo», echipa gazdă întilnește formația studenților clujești. Spre finalul jocului, Ștefan Onisie pregătește o schimbare. Se încălzește Munteanu. Lică Nunweiler, în prezent antrenor la juniorii lui Dinamo, se duce la banca echipei gazdă și îi spune fratelui său, Nelu Nunweiler, antrenorul primei echipe «Ai grijă, e foarte periculos acest Munteanu, trage teribil de puternic, îl cunosc de cînd jucam la Bacău, el era la tineret, și de cite ori juca împotriva primei echipe îmi dădea dureri de cap»... Nelu Nunweiler a spus atunci ceva apărătorilor săi. Și «tunarul» Munteanu nu a reușit să tragă decit odată la poartă. Șutul său a trecut ca o nălucă la cîteva centimetri de poarta lui Caval, Atunci jucătorii dinamoviști s-au uitat la antrenorul lor, iar Nelu Nun-

weiler îl căuta din privire pe fratele său, Lică, postat undeva spre tribună...

● Arbitrul derbyului de la Craiova, dintre Universitatea și Steaua, a fost Grigore Birsan din Galați. La cîteva zile cavalierul flulerului avea să povestească rîzînd «Cînd a explodat prima petardă pe stadionul craiovean m-am speriat strașnic. Tocmai atunci fluierasem și eu, sancționînd o infracțiune, și pe moment n-am știut ce s-a întimplat...» Sperietura a fost de scurtă durată, pentru că în continuare Gr. Birsan a fluierat la fel de bine.

● A doua zi după terminarea turului Diviziei B, antrenorul echipei C.F.R. Timișoara, Cicerone Manolache, a venit în redacție și a spus printre altele: «Politehnica va promova anul acesta în Divizia A, iar echipa mea nu va retrograda!». Cine spunea că cele două cluburi din Timișoara se vorbesc de rău?...

Mircea M IONESCU

RAPID ȘI-A REGĂSIT MORALUL

*«Voi lupta, voi da totul, pentru a
reciștiga stima și dragostea tuturor»
— declară BOC*

● **TANDEMUL DUMITRIU II — NEAGU
AR TREBUI SĂ ÎNSEMNE DOUĂ
GOLURI DE MECI ● LA PRIMĂVARĂ,
RAPID VA REVENI ACOLO UNDE-I
ESTE LOCUL**

venite «goluri psihologice» pentru formația sa (vezi meciurile cu Rapid Viena, cu Jiul, cu Sportul studențesc). Iată pentru ce ni s-a părut interesant să privim actuala condiție a Rapidului — ca și perspectivele ei — prin... ochii lui Boc, artizan, cum spuneam, de mare randament în procesul de revenire și de reconstrucție al «11»-lui giuleștean.

— **Ce se întâmplă — exact — cu Rapid în această perioadă, Boc?**

— Se întâmplă, în primul rând, ceea ce remarcă toată lumea: echipa revine, încet și sigur, la suprată. Dar această revenire are resorturi interne intime pe care numai dinăuntru le poți sesiza exact. Handicapată fizic și sentimental prin plecarea conducătorului său de joc, Dumitru, Rapid a început campionatul cu moralul la pământ, cum se spune. Urmarea? S-a scufundat dintr-odată (și pe scara clasamentului) ca un vas lovit în plin de o torpilă și probabil că ar fi rămas la fund dacă n-ar fi intervenit trei factori: 1) comportarea bună, stimulată de un orgoliu rănit ce-și revendica compensații, în Cupa Cupelor; 2) lupta disperată a apărării pentru a primi cât mai puține goluri, atacul nostru fiind, practic, spectator în jocurile din debutul campionatului; 3) revenirea «copilului Giuleștiului», a lui Dumitriu II, care a pompat sânge nou și ambiții vechi în inimile tuturor.

— Sintetizând, în ce stadiu vă aflați azi?

— Rapid și-a recăpătat moralul, ceea ce este foarte mult, așa spune chiar vital, pentru o echipă de moral...

— Care este următorul pas?

— Să învie atacul. Semne de reanimare ale lui s-au văzut deja, în meciul cu Jiul, de exemplu. Rămîne, mai ales, ca Neagu — acest vîrf delicat psihic, dar de mare randament cînd intră în jocul lui — să se conjuge din nou (ca pe vremuri) cu creatorul Dumitriu II. Tandemul Dumitriu II — Neagu ar trebui să însemne două goluri de meci! Cînd vom ajunge (printre altele) la traducerea în viață a acestei realități, după părerea mea, formule, Rapid va redeveni... Rapid!

— Și cînd crezi că Rapid va redeveni Rapid?

— La primăvară. Rapid va reveni în retur acolo unde cred eu că-i este locul. Printre fruntașele fotbalului românesc.

— În loc de încheiere, ai putea să ne spui cîteva cuvinte și despre tine, despre aspirațiile tale?

— Despre acest capitol, mai delicat, cuvintele lui Boc se rostesc prin fapte, atît pe teren, cît și în afara lui. Ce să vă spun? Voi lupta, voi da totul, pentru a reciștiga stima și dragostea tuturor. Am în fața mea o viață întreagă pentru îndeplinirea acestui scop.

Marius POPESCU

Multa speranțe și-a legat cunoscuta formație engleză Manchester United de partida ei cu «conciadina» Manchester City. La periferia clasamentului, echipa vestitorilor Bobby Charlton și George Best investea totul într-o victorie în acest veșnic derby local.

Dar nici n-a început bine meciul, cînd o minge trimisă la întimplare spre poarta lui Stepney a căzut drept pe... spatele fundașului Dunne și de aici... la picioarele lui Bell care, fără să se lase prea mult invitat, a expediat balonul în plasă. N-a trecut mult și același Dunne a comis o greșală copilărească; mingea a ajuns tot la Bell, care, fără probleme, a trimis-o în fundul plasei.

La sfîrșit a mai primit un al treilea gol. Nu, de data aceasta Dunne nu mai gafase. Golul îl înscrisese... un coechipier, pe numele său Ducham în... propria-i poartă!

S-a potrivit perfect lui Manchester United în această partidă cunoscută zicală: «LA OMUL SĂRAC, NICI BOII NU TRAG!»

GEORGE BEST, cunoscutul internațional irlandez, impulsiv ca întotdeauna, și-a dat în petec și la recentul meci din preliminariile C.M., Bulgaria-Irlanda de Nord, încheiat cu scorul de 3-0 în favoarea gazdelor. Pentru indisciplină, el a fost eliminat de pe teren și ulterior suspendat de comisia F.I.F.A. pe trei etape. Iată-l în cabina stadionului Levski din Sofia, recepționind muștrările unuia din managerii echipei.

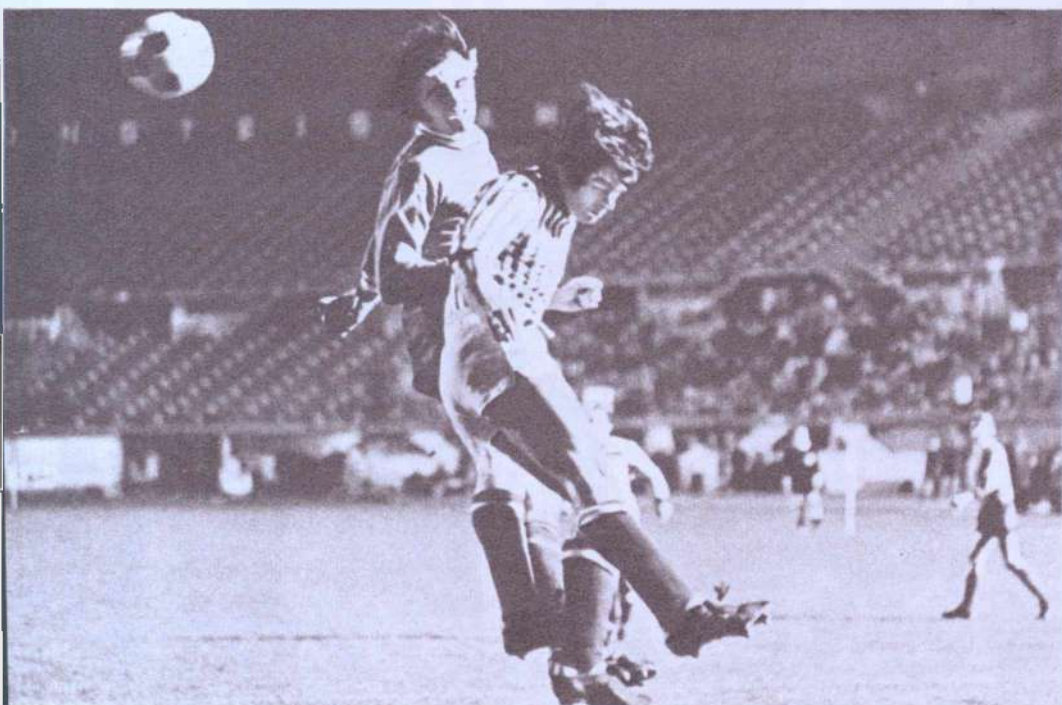
În campionatul primei divizii a Ungariei produce senzația noua promovată Zalaegerszeg, reprezentanta orașului cu același nume.

În etapa a X-a, desfășurată recent, întrecîndu-se pe sine, susnumita echipă a dispus categoric, cu scorul de 4-1, de liderul clasamentului Honved Budapesta. La meci au asistat nu mai puțin de 20 000 de spectatori, adică o jumătate din populația orașului care-și cîștigă în aceste zile o frumoasă faimă datorită fotbalului.

Raportată la cifra medie (4-5 000) a spectatorilor budapeșteni care asistă la meciurile actualei ediții, cifra înregistrată la Zalaegerszeg este de aproape cinci ori mai mare!

«S-a schimbat mult și la noi fața fotbalului brazilian», declară «perla neagră» unui confrate din țara cafelei. «Numeroase sînt echipele, argumenta el, care intră pe teren cu unicul scop de a împiedica versarul să joace. În special oamenii de gol sînt vizați de supermarcajul individual care completează, adesea, sistemele defensive. Într-o zi, în timpul unei acțiuni de joc, eu m-am amuzat teribil, schimbînd brusc direcția cursei și ieșind din teren. Ei bine, «jandarmul» meu depășea de asemenea, limitele terenului, dar fără să observe aceasta. Sînt sigur că dacă intram brusc la vestiare, acest gen de adversar m-ar fi urmat și acolo fără să-și dea seama...»

D. C. C. de amar... umorul lui Pelé!

Încadrat perfect în formația echipei Rapid, Boc dă, de această dată, o bătălie în compania Rapidului din Viena, contribuind la calificarea clubului său într-o nouă etapă a Cupei cupelor.

Scoala sportivă experimentală «Viitorul» împlinește anul acesta zece ani de existență.

În 1962 ea a fost înființată cu scopul de a crea elemente valoroase pentru sportul de mare performanță. O scurtă privire retrospectivă conturează mai bine cei zece ani de certitudini și speranțe, de muncă și de efort ale acestei tinere școli a sportului românesc.

ANII... CELOR ZECE ANI

• 1962 — 230 de sportivi — 7 secții și 2 sportivi în loturile naționale.

• 1964 — anul Olimpiadei de la Tokio — 522 de sportivi, 4 la categoria I și 8 la loturile naționale.

• 1968 — anul Olimpiadei din Mexic — 473 de sportivi, 12 la categoria I, 23 la loturile naționale și 2 prezențe la Ciudad de Mexico.

• 1972 — anul Olimpiadei müncheneze — 625 de sportivi, 31 la categoria I, 42 la loturile naționale, 5 la München și 2 maeștri ai sportului: Tudor Petrișor (haltere) și actualul recordman mondial la aruncarea ciocanului, Tudor Stan.

CONFIRMĂRI...

«În sport, atunci când munca, perseverența, fantezia și elanul tineresc își dau mina, nu se poate ca rezultatele dobândite să nu fie dintre cele mai bune» — ne spune profesoara Rodica Șiclovan, directoarea școlii.

Se știe că «Viitorul» este mai întâi de toate o școală experimentală. Studiile și cercetările privind pregătirea copiilor și juniorilor, lectoratele metodice — devenite aici tradiționale — aparițiile editoriale de specialitate sînt doar cîteva din căile care duc spre țelul ultim: sportivi de performanță. Datele precise, analizele concrete și testele au adus, desigur, școlii, an de an, un categoric salt valoric. Aproape fiecare secție de aici își are virtuțile ei, sportivi consacrați, șlefuiți cu mîgălă de mîinile pricepute ale antrenorilor.

Sacția de box, de pildă, are în istoria ei nume cu rezonanțe cunoscute oricui. Desigur, Gabriel Pometcu, Victor Zilberman (antrenor Teodor Niculescu) sau proaspătul consacrat semigreu, Marian Culineac, ca și alții, pregătiți de inimosul profesor Dumitru Gheorghiu, sînt sportivi care onorează atît școala care i-a crescut, cît și întreg boxul românesc.

În arena voleiului, antrenorii Rodica Șiclovan și Șerban Marcel au lansat în marea performanță pe Mariana Popescu — maeștră a sportului — pe Dan Ionescu, pe Traian Marinescu și pe mulți alți jucători, aflați fie în loturile naționale, fie la porțile lor...

Grația energică a gimnastilor de la «Viitorul» îi situează pe aceștia în primele locuri ale lotului național. Performanțele dobîndite de maestrul sportului Dan Grecu, de Nicolae Oprescu sau Cornel Bălan au fost posibile, bineînțeles, și datorită antrenorului Mircea Bădulescu. Școala îi consideră printre produsele ei, deși cu toții, apără în prezent culorile clubului Dinamo.

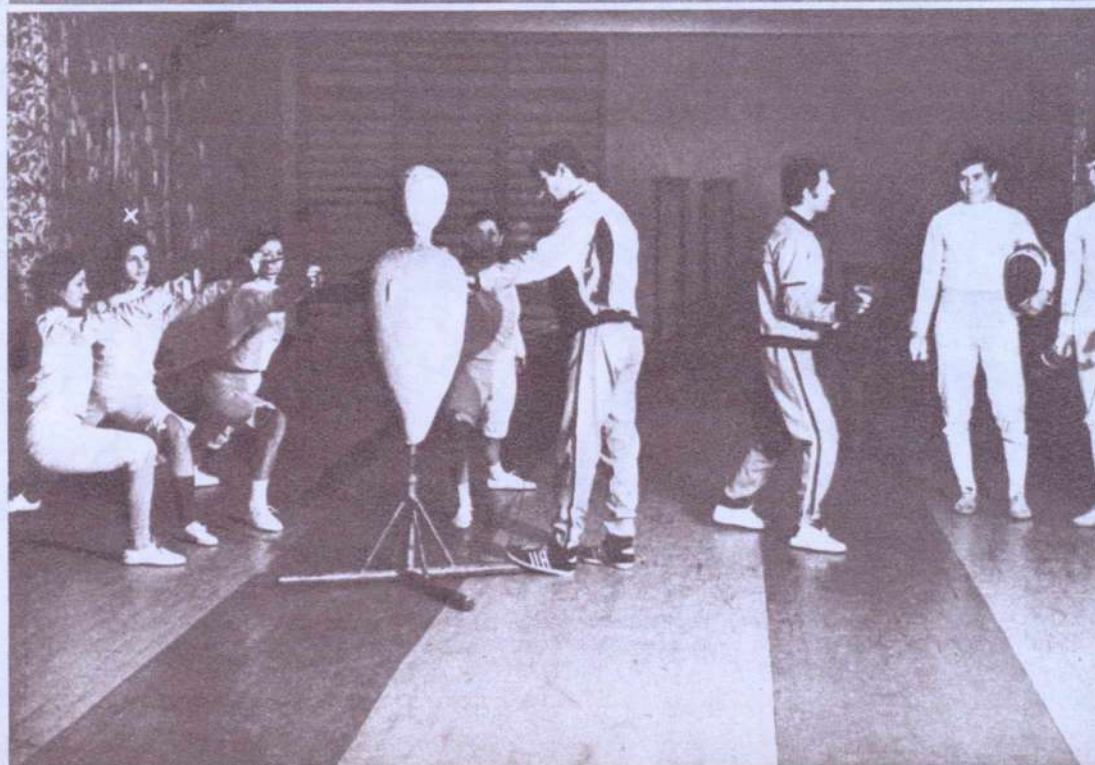
Florețiștii Mihaela Ștefan și Constantin Niculescu, sabrierii Silviu Crișu și Gheorghe Mocanu sînt sportivi de mare perspectivă, care au învățat temeinic «meseria» de la meștesugarii cu faimă, cum sînt profesorii Tănase Mureșan și Lucian Glișca. Atletul Tudor Stan — 72,64 m la ciocan, luptătorii Constantin Penciu și Dumitru Ioan sînt și ei elevi crescuți la «Viitorul», dornici de afirmare și de succese merituotoase, succese pe care le vor datora, desigur, și acelor care le-au supravegheat primii pași în lumea dificilă dar plină de miraj a sportului.

SPERANȚE...

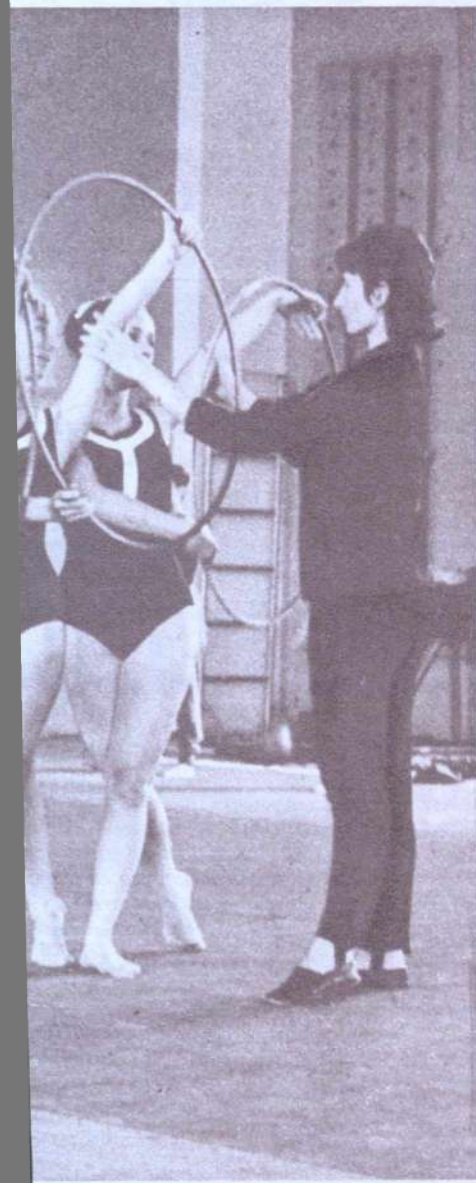
Cele 7 secții ale acestei școli sportive — atletism, haltere, volei, gimnastică, scri-mă, lupte, box — sînt ateliere de... performanță sportivă care își au la ora actuală marile lor valori. Astfel, speranțele prind contur, încep să aibă personalitate: Stan Tudor — maeștrul al sportului — aruncă ciocanul de 6 kg la 72,64 m, iar Nicolae Bindar este component al lotului

LA ȘCOALA SPORTIVĂ «VIITOR

10 ANI D

CONFIRMĂRI PERANȚE

republican (juniori II) cu un record de 65,32 m la ciocanul de 5 kg (ambii antrenori de prof. Constantin Mușat). Bedros Bedrosian (pregătit de fostul atlet profesor Ioan Sorin) este dublu campion și recordman național (juniori II), la proba de triplu salt el realizează performanța de 14,88 m. Nu pot fi trecuți cu vederea nici Doina Popescu și Marius Scoarță (lungime, pregătiți de prof. Nicolae Păcuraru), Gheorghe Uceanu (campion și recordman național la marș — antrenor Zaharia Ignișca), Gabriela Moraru și Petre Alexandru, alergători, antrenări de fostul nostru campion, prof. Eugeniu Ducu. Secția de lupte a antrenorului emerit Francisc Cocos își are elementele ei de perspectivă: Ion Fiscuteanu (plecat de foarte curând la Steaua), Nicolae Jelez și Marian Sobariu.

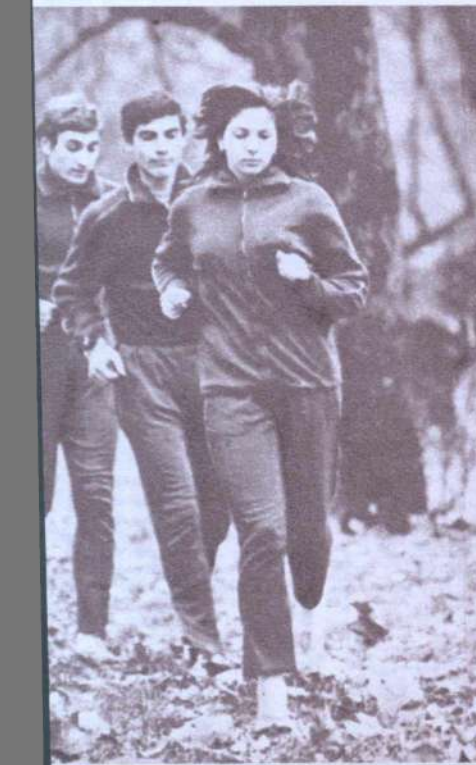
Iată și câteva «nume» ale voleiului de aici: Irina Petculeț, Ioana Șiclovan, Elena Matei, Florin Jelez care cu certitudine vor fi miine în echipele mari ale voleiului românesc.

Floretistele de la «Viitorul» reușesc să se integreze în Divizia A, obținând locul doi în campionatul din acest an. Valoarea reprezentanților scrimii este certă: Aurora Crișu este recenta campioană balcanică, ca și, de altfel, Magdalena Bartos, Mariana Ostafi și Carmen Budur; iar Corneliu Marian a ocupat locul doi în Cupa României la sabie. O prezență remarcabilă sînt și echipele de gimnastică modernă, antrenate de profesoara Ana Moțet-Cățineanu. Din palmaresul lor amintim: titlul de campioană republicană la categoria I, locul II la categoria a IV-a și locul II la categoria a III-a, ca și rezultatele obținute de Adriana Hoppe, Dana Encușescu și Firicel Laszlo.

Succesele Școlii sportive «Viitorul» se pot măsura, așadar, în medalii, în cupe, în recorduri, în sportivi de performanță, avansați cu generozitate loturilor naționale. Cifrele obținute — deși conțin răceala matematică specifică lor — dau glas, în același timp, căldurii eforturilor efectuate în această școală de către antrenorii și sportivii ei, laolaltă.

Lucia IVĂNESCU

Foto: Ion MIHĂICĂ

1. Printre cercuri, zimbetul grațioaselor gimnaste antrenate de prof. Ana Moțet-Cățineanu.

2. Sub privirile atente ale maestrului emerit al sportului, prof. Tănase Muresan și prof. Lucian Glišca, exercițiile trebuie repetate de zeci de ori pînă să ajungi la performanțele Aurorei Crișu (X), recenta campioană balcanică.

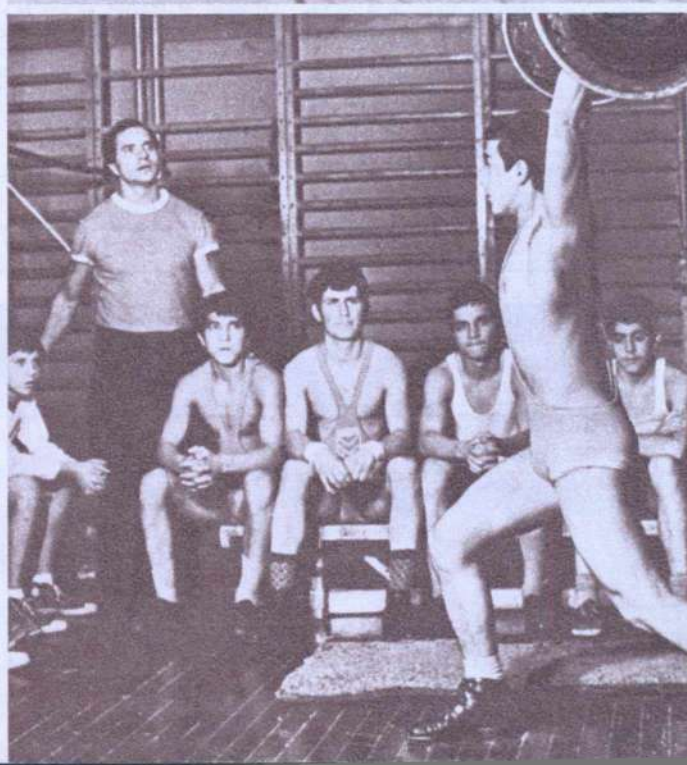
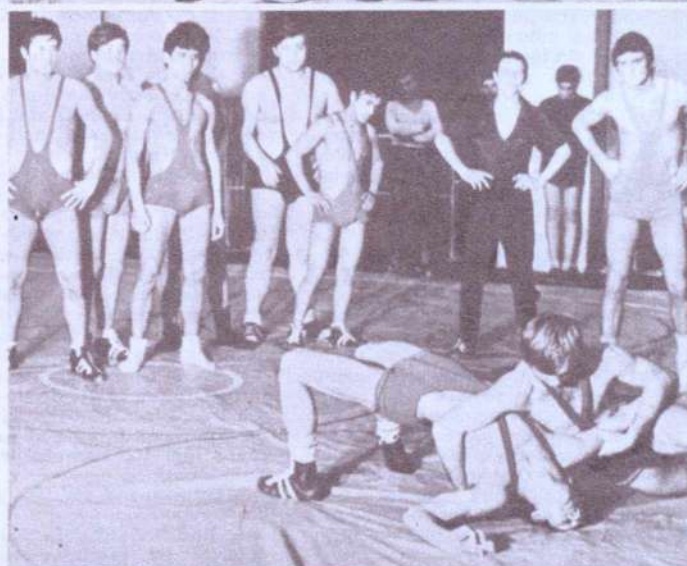
3. Gabriela Moraru, Bedros Bedrosian și Anton Circea — trei dintre bunii atleți ai școlii, la un antrenament.

4. Viorel Bobe — una dintre speranțele boxului nostru exersează o direcță de dreapta sub supravegherea antrenorului Dumitru Gheorghiu.

5. Profesoara Rodica Șiclovan și echipa sa de volei. În stînga, Mariana Popescu — componentă a echipei naționale — și ea o fostă elevă a școlii.

6. Un popas la sala de lupte.

7. Antrenorul Nicolae Amzucă și tinerii săi halterofili.

«SPORTUL — CHEIA PĂSTRĂRII TINERETII VEȘNICE»

ne declară artistul poporului
SICĂ ALEXANDRESCU

Născut în anul 1896 la București, unde a urmat liceul și Facultatea de litere și filosofie, Sică Alexandrescu s-a simțit de timpuriu atras de teatrul în care și tatăl său activa ca organizator de spectacole. În savuroasele sale «Amintiri», Sică Alexandrescu ne-a evocat figuri de artiști și întâmplări de mare autenticitate din începuturile sale teatrale.

... După primul război mondial Sică Alexandrescu a întinat, cu un mănunchi de tineri și valoroși actori, numeroase campanii teatrale în Ardeal, apoi în Capitală, ridicând dintre debutanții cei mai talentați, adevărate personalități artistice — Grigore Vasiliu-Birlic, Radu Beligan, Marcel Anghelescu etc.

După 23 August 1944, Sică Alexandrescu și-a revelat marea sa vocație prin punerea în scenă a pieselor lui I.L. Caragiale, — «O scrisoare pierdută», «O noapte furtunoasă» etc. care constituie modele de neuit pentru orice iubitor al teatrului românesc.

Acum, ca director al Teatrului de Stat din Brașov, Sică Alexandrescu a adus la poalele Timpei nu numai marea sa experiență de scenă, dar și o energie nouă, capabilă să cucerească publicul pentru tot ce este arta teatrală, pasionantă și îndrăzneată.

— Cum explicați maestre Alexandrescu — l-am întrebat — tinerețea pe care o iradiați în jurul dv. și-acum la o vîrstă demnă de respect?

— O explicație ar fi sportul pe care l-am practicat din copilărie. Patinajul cu volutele făcute pe gheața lacului Cișmigiu s-a lăbinat mai tîrziu cu schiul

pe Cioplea, la Predeal, activîndu-mi circulația singelui, țînîndu-mi articulațiile tinere și dîndu-mi acel sentiment de plenitudine pe care numai mișcarea în aerul liber, curat, poate să-ți făurească.

— Cum realizați astăzi această dorință de a face sport?

— Umblînd zilnic pe drumurile schiului și ale Săcelelor, urcînd pe Timpa — această uriașă căpățînă de «zahăr» de pe care admirî întreaga Tară a Birsei — sau făcînd curse lungi cu piciorul prin parcurile Brașovului. Consider mersul pe jos ca o primă condiție de păstrare a tinereții veșnice...

— Vedeți vreo legătură între sport și spectacolul teatral?

— Consider că meciurile de fotbal, de baschet, de volei sau hochei, ca și întrecerile de atletism, constituie cele mai vibrante reprezentări de masă la care te farmecă nu numai ampla și undioasă desfășurare a interpretîilor sportivi pe teren, dar și manifestările atît de caracteristice ale publicului din tribune prin spectacolul extrem de... dramatic oferit atît de bucuria obținerii victoriei, dar, mai ales, cînd echipa favorită a pierdut meciul... De-altfel, d-ta, ca fost elev al meu pe scenă și sportiv convins pe stadioanele țării, cunoști mai bine ca oricine avaturile psihologice ale supporterilor...

— Nu v-ați simțit atras să «regizați» și un spectacol sportiv pe lângă sutele de spectacole teatrale pe care le-ați pus pînă acum în scenă?

— Este visul vieții mele, ca, la o mare sărbătoare națională să organizez, pe un vast stadion, o minunată reprezentație de masă cu exerciții de gimnastică puse la punct, cu jocuri de sunet și lumină, în care «actorii» să fie nu numai tinerii atleți de pe gazon, dar și publicul din tribune, dispus ca un uriaș cor, care să ne redea toată măreția teatrului elin din Epidaur.

— Ce echipe vă stau mai aproape de inimă?

— Cînd mă aflu în București sufăr și mă frămînt pentru Progresul și Rapid — iar la Brașov nu pot să nu fiu alături de Steagul Roșu, echipă de mare constantă, datorită sobrietății lui Adamache — a încheiat artistul poporului Sică Alexandrescu interesantele sale declarații... sportive.

D. MORARU-SLIVNA

Nu e sportiv cine a înmormîntat Olimpiada odată cu festivitatea finală de la München. Nu numai pentru că Jocurile Olimpice au un calendar evarianal perpetuu, ci și pentru că spiritul olimpic nu pierde în intervalul dintre Jocuri.

Dincolo de aceste considerații teoretice, ne propunem să vă vorbim, periodic, despre întâmplările lumesti din arena olimpică (adesea tratată prea serafic). În lumea olimpică se petrec

mereu suficiente lucruri care merită atenția curiozității noastre.

Iată, de data aceasta, o știre la care prilejuiește constatarea că greștia întotdeauna — și în trecutul îndepărtat, dar și mai spre zilele noastre — să-și prețuiască olimpiionii în mod original.

Știți, desigur, din lecturi, că pe vremea Jocurilor Olimpice antice înălțarea campionului în cetatea sa luase născut un adevărat triumf. Imin-

VITEZIȘTII ÎN NOCTURNĂ

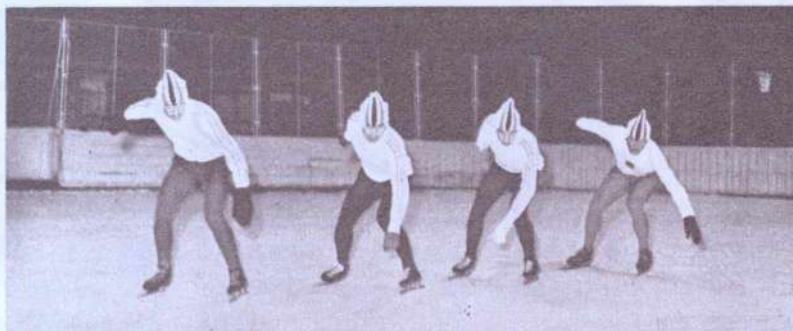
De mai bine de o lună de zile de cînd și-a deschis porțile patinoarul artificial din Poiana Brașov, viteziștii de la clubul Dinamo din orașul de la poalele Timpei urcă zilnic în cunoscuta stațiune montană, pentru a se pregăti pe gheață în vederea apropiatului sezon. Antrenorul patinatorilor brașoveni, Ernest Ulrich ne spunea că cei 26 de elevi ai săi, împărțiți în trei grupe valorice (performanță, avansați și începători), fac între 12 și 15 antrenamente pe săptămînă, unele desfășurîndu-se în nocturnă, atunci cînd gheața dintre mantinele devine liberă.

Iată în fotografia alăturată (de la stînga la dreapta) pe cunoscuții alergători Ladislau Fokt, Carol Gomboș, Vasile Coros și Alexandru Boer, candidați la invidiabile titluri de juniori și seniori, în plin antrenament.

VIITORII AȘI AI VOLANULUI

Nu de mult, Parcul ploilor din municipiul Giurgiu găzduiește prima competiție națională de cârmă de volan.

Asistînd la acest eveniment, mare premiu al mini-aerului, sute de localnici și vizitatori, au încercat să găsească soluții pentru a înlocui cu un cordon altele bituminate de desfășurare a cârmii. A fost un spectacol interesant, ca viraje numeroase și dificile, cu depășiri pitante în linia dreaptă. În gîndul că mulți dintre cârmarii vor fi, poate, prototipuri de mai tîrziu ai marilor automobile. La acest concurs pare că visează și acest volanșub, surprins în timpul cursei celor mai mici cârmarii de către fotoreporterul Costel Bereșcanu. (D.N.)

UN MECI DE POMINĂ

Numeroși spectatori iubitori ai fotbalului din Stockholm au avut prilejul să asiste la un meci deosebit de interesant. Interesant nu datorită unor fotbalști cunoscuți, ci din cauza faptului că cele două formații care și-au disputat victoria au fost alcătuite din frați: echipa fraților Malmgren și cea a fraților Pettersson. În pozele din stânga și în rîndul de sus, pe cei doi părinți și... antrenorii ai echipelor. De reținut că cei din clanul Malmgren (în tricouri albe) pentru a putea prezenta o formație completă au trebuit să apeleze la serviciile unui... nepot, lucru admis numai după îndelungi discuții de frații Pettersson. Vă interesează rezultatul acestui meci? Au învins frații Malmgren cu 5-0.

Nr. 1. AL «GOLFULUI»

Cel mai bun jucător american de golf, Arnold Palmer (dreapta) și-a mai înscris în palmares o victorie de prestigiu. El l-a învins, într-o partidă la care au asistat peste 4 000 de spectatori, pe suedezul Sven Tumba Johansson, celebru în lumea sportului cu ani în urmă, ca hocheist. Succesul lui Palmer e deosebit de prețios dacă ținem seama de faptul că specialiștii golfului afirmă că Tumba Johansson este un jucător de golf cu mult mai valoros decît a fost pe terenul de hochei.

CUM SE JOACĂ BADMINTONUL?

Dînd expresie unei realități incontestabile, un grup de elevi din Oradea (Alexandru Kanics și prietenii lui), ne-au scris cerînd lămuriri asupra jucării regulamentare a jocului numit **badminton**. Comerțul nostru furnizează rachetele simple și mingea cu pene. Tot mai mulți oameni, de toate vîrstele, își retrimite împănata mingiuică, cea mai lejeră dintre sferile de joc... Dar corespondenții noștri au întins că badmintonul nu poate fi doar joc de ștrand sau de «picnic», adică o joacă la iarbă verde sau pe asfalt.

Originea badmintonului modern trebuie căutată cu multe secole în urmă, în China, la încășii Americii de Sud sau în evul mediu european, care a cunoscut franțuzescul «jeu volant». Numele de astăzi, însă, i l-au dat militarii britanici reveniți din Indii, unde l-au văzut jucat de băștinăși. Ei l-au prezentat pentru prima oară la conacul ducelui Beauford din Badminton, practicîndu-l cu dopuri de șampanie ornate cu pene de găină... De atunci, jocului i se zice **badminton!**

În 1934 ia ființă Federația internațională de badminton. Sportul acesta, care are acum și un campionat mondial neoficial (turneul All-England de la Wembley, un fel de Wimbledon, ca la tenis), este cu deosebire practicat în Anglia, Danemarca, Malaezia și Indonezia, dar și într-o serie de alte țări, printre care Cehoslovacia, Iugoslavia, R.D. Germană.

Pentru a răspunde însă prietenilor noștri, să menționăm cîteva dintre prevederile regulamentare ale acestui sport care împrumută cîte ceva din tenis și din volei. **Terenul:** 13,40

pe 5,18 m (pentru proba de dublu 6,10 m). **Înălțimea fileului:** 1,55 m. La executarea serviciului, care se face în diagonală, racheta trebuie să fie sub linia șoldurilor. **Puncte** nu poate obține (ca la volei) decît cel ce a servit. Se joacă pînă la 15 puncte (la simplu feminin pînă la 11). În caz de egalitate la 13:13, se prelungește jocul pînă la 18 puncte. Se joacă două din trei seturi. Se consideră a fi **greșeli:** dacă mingea atinge corpul sau îmbrăcămintea unui jucător; dacă jucătorul atinge fileul sau trece racheta peste fileu; dacă mingea a fost «lopătată» sau a fost atinsă de două ori; dacă mingea atinge solul sau intră în fileu; dacă mingea cade dincolo de liniile terenului. În cazul tuturor acestor greșeli, serviciul revine celui alt jucător. Se joacă, înlocuind ca la tenis, probe de simplu, de dublu și dublu-mixt.

Anul acesta, la München, badmintonul a fost prezentat ca sport de demonstrație cu prilejul Jocurilor Olimpice. Campionii mondiali ai anului 1972 sînt: **Rudi Hartono** (Indonezia) și **Noriko Nakayama** (Japonia), iar campioană europeană pe echipe: **Anglia**.

VIB

id era urcat pe un car tras de patru cai lbi și intra în orașul natal printr-o vîrtură făcută în zidurile de apărare, aci, potrivit credinței timpului, o cetate are asemenea fii glorioși, nu mai re nevoie de fortificații. Cumuna învingătorului era depusă în templul eului protector al cetății, dar gloria ținea, într-un fel, privilegiul personal al campionului. După diversele zănze, olimpionii primeau sclavi sau alt dar, erau hrăniți din fondurile publice, li se incredința președinția curilor locale, erau scutiți de dări etc. plus, poezia și artele plastice își au obligația de a-i immortaliza.

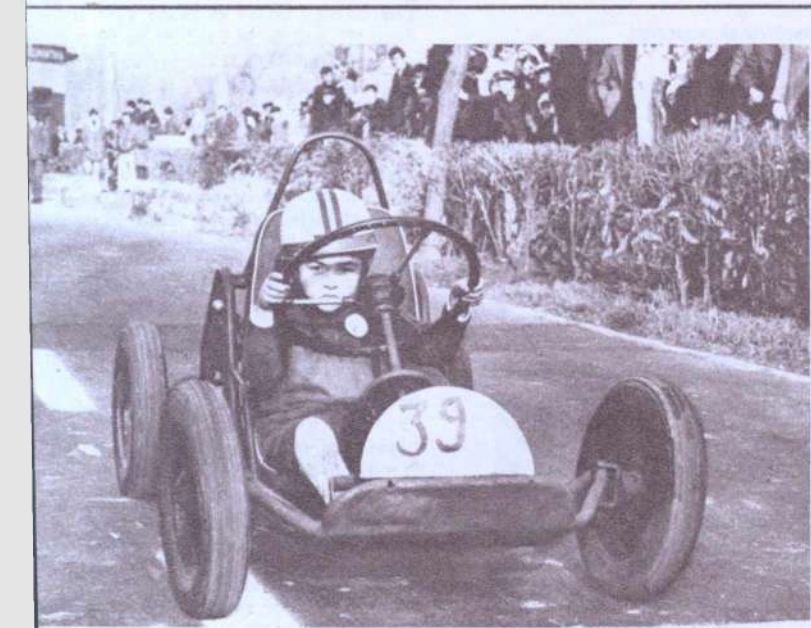
Ceva mai încoace, la prima ediție a Jocurilor Olimpice moderne, care s-a sfîșurat în 1896 la Atena, proba de araton — pentru prima oară disputată — a trezit într-atîta amorul propriu al gazdelor încît, încă înainte de

cursă — scontîndu-se pe o victorie grecească (obținută într-adevăr de poștașul rural Spiros Luis), restauratorii s-au obligat să-l hrănească gratuit pe cîștigător toată viața, frizeri — să-l tundă, croitori — să-i facă hainele în perpetuitate, iar un bogătaș — chiar să-i ofere fiica de soție!

Grecii nu sînt, așadar, tocmai originali astăzi cînd anunță că medaliații olimpici de la München — yachtmanul Elias Hadzipavlis și luptătorul (sirește, de greco-romane) Petros Galaktopoulos — au primit abonamente gratuite, valabile timp de 4 ani, pe toate liniile căilor ferate grecești. De aceeași drepturi, la gratuitate, se vor bucura și soțiile medaliaților...

Tradiția e păstrată, în forme cînd modernizate.

Victor BĂNCIULESCU

Sala sporturilor din Galați, o adevărată perlă arhitectonică printre noile construcții ale orașului.

**«AȘ VREA SĂ ÎNOT
CA MARK SPITZ...»**

Holul bazinului acoperit din Galați este înalt cât o catedrală. Impresionat de această dimensiune, pe care rar o mai întâlnim în construcțiile moderne, am avut impresia că paltoanele agățate ordonat în cuiere sînt neobișnuit de mici. Dar nu era o simplă impresie, ci o realitate. Hainele erau ale copiilor pe care i-am întâlnit la bazinul de înot. Acolo, în apă, nu era doar o bălăceală de agrement. Dintr-o ochire îți dădeai seama că se făcea o treabă serioasă. De pe marginea bazinului, antrenorii Rodica Hușciuc și Dumitru Mititelu comandau copiii serii de sute de metri, dădeau sfaturi, cronometrau...

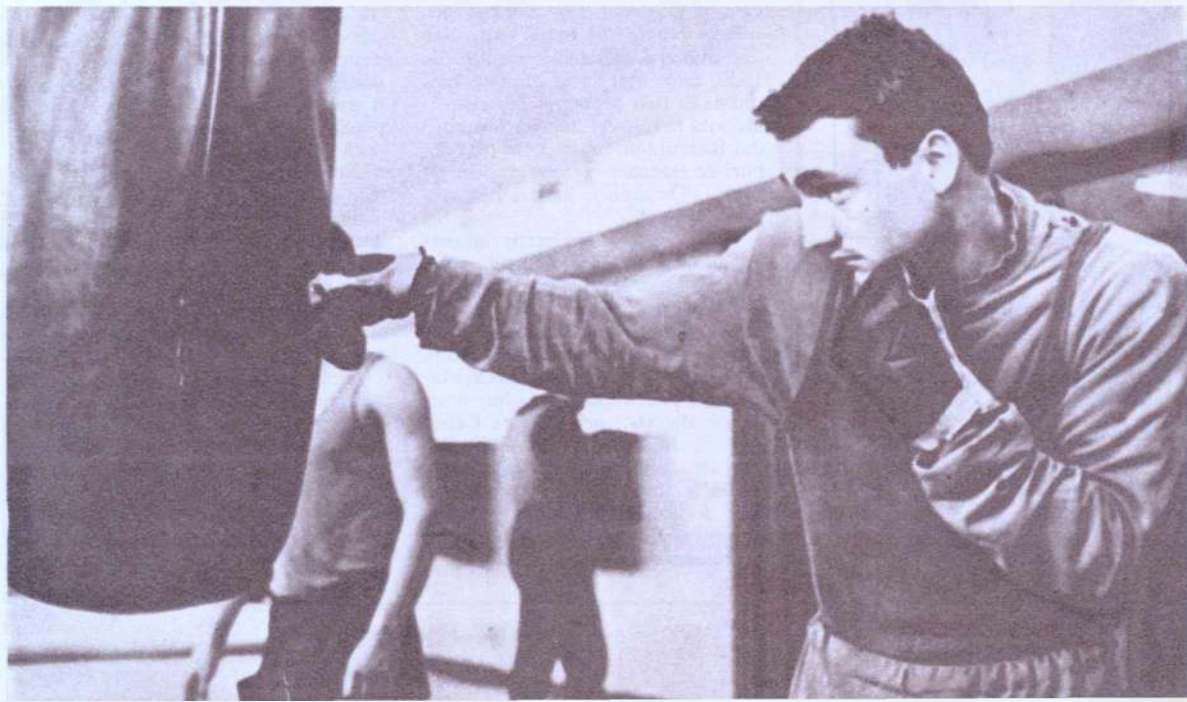
I-am rugat pe cei doi, să ni-i prezinte pe cei mai talentați, întrebându-i dacă nu cumva «văd» în vreunul dintre ei o «speranță» pentru Montreal.

— Nu ne-am gândit încă la Jocu-

Tineretea sportivă a GALAȚIULUI

Reporterul sportiv sosit la Galați e tentat să-și brodeze reportajul inspirindu-se din aventurile echipelor de fotbal care activează prin diviziile B și C, sfișindu-se între ele și ratind an de an promovările atît de mult așteptate de suporteri. De data aceasta însă am rezistat ispitei, lăsînd fotbalul în plata Domnului și a lui... Tească, și ne-am îndreptat atenția asupra celor mai tineri sportivi ai orașului.

În persoana lui Octavian Amăzăroaie, boxul gălățean are un mare maestru al croșeilor.

rile Olimpice de la Montreal — ne răspunde Rodica Hușciuc — dar avem cîțiva copii cu performanțe bune. La 13 ani, Ionel Luca, elevul tovarășului Mititelu, înocă 200 m bras în 2,55. Eu am în grupă trei copii care sînt campioni naționali la categoriile lor de vîrstă: Emil Șerban (8 ani) cu 50,8 pe 50 m bras; Viorica Rusu (10 ani) cu 44,6 și 1,41 pe 50 m și respectiv 100 m bras; Ștefan Mitu (12 ani) cu 1,15,2 la 100 m delfin și 2,48 la 200 m mixt. Sînt rezultate care ne îndreptășesc unele speranțe.

Nu am plecat de la bazin fără să cunoaștem și părerea unuia dintre «campioni». Am reținut următoarea declarație a elevului Ștefan Mitu, care a dat cu acest prilej primul său interviu: «Aș vrea să înot ca Mark Spitz...» I-am urat mult succes.

...Cei mai nostimi înotători gălățeni sînt, fără îndoială, «preșcolarii», pe care i-am găsit la micuțul bazin de la Liceul Vasile Alecsandri. Imaginați-vă o... cadă lungă de vreo 15 m în care fetele și băieții între trei și șase ani învață tainele plutitului. În mijlocul lor, doi antrenori, Gheorghe Stoian și Adalbert Balint, iar pe margine o mulțime de mămici și tăticci încărcăți cu maldăre de prosoape, flaneluțe și paltonașe. Nici nu știți cui să acorzi nota zece; copiilor, antrenorilor sau părinților care au înțeles că sportul înseamnă sănătate...

ÎNTREREBUR ȘI UPERCUT

Luptele și boxul sînt două sporturi care le-au adus gălățenilor multe satisfacții. Și după cite am văzut în sălile de antrenament, cu prilejul acestei vizite, sînt semne că luptătorii și boxerii de aici vor obține noi succese. În sala «Dunărea», pardoșită cu saltele, am ascultat acest fragment de biografie sportivă: «Cu cîțiva ani în urmă, la noi în sat, la Turucești, s-a organizat într-o duminică un festival sportiv la care au participat și luptătorii din Galați. Întrecerea lor mi-a plăcut așa de mult încît nu m-am mai deslipit de ei pînă seara cînd au plecat acasă. Ei s-au dus iar eu am rămas cu gîndul să mă fac luptător. Apoi am venit la Galați, la tovarășul antrenor Ion Donose. Asta a fost totul...».

Tînărul cu acest «debut sportiv» este luptătorul de greco-romane Marin Dumitru, campion național în 1970 și 1972. Modest, îi place să vorbească mai mult despre succesele

— Da, mai erau Ion Șulă și Ilie Tîrîlă dar au plecat militari. Acum sînt la Dinamo Brașov. Ne facem noi alți campioni. V-am spus că am cîțiva «artiști» care pot deveni olimpici...

— Cîștigați Cupa F.R. Box anul acesta?

— Sîntem optimiști dar nu încrezuți. Și adversarii noștri sînt puternici.

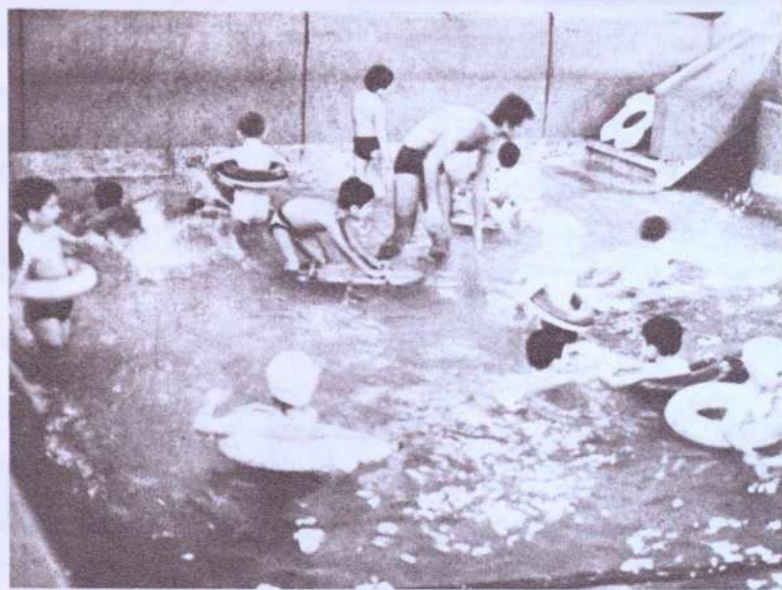
Am înțeles că nu vrea să facă nici un pronostic, deși, așa cum spuneam mai sus, la ora actuală are una dintre cele mai puternice echipe din țară...

«NOI UNDE NE ANTRENĂM?»

Întrebarea aceasta și-o pun mulți dintre atleții gălățeni și nimeni nu poate să le răspundă, în ciuda faptului că în ultimii ani la Galați s-au construit baze sportive dintre cele mai moderne care ar fi putut satisface și cerințele atleților.

Singurul loc unde se mai face atletism în orașul de pe malul Dunării este Școala sportivă nr. 1. Un grup de profesori entuziaști — Ionel Tămășanu, Dumitru Zariș, Gheorghe Piezniță și Iuliu Bratu — se străduiesc, și în parte au reușit, să formeze aici un nucleu care să relanseze atletismul printre sporturile practicate la Galați. Talente, după cum ne declara și directorul școlii, Ionel Mușat, sînt numeroase. Dovadă cei doi campioni de juniori, Genoveva Modiga (2.28 pe 800 m) și Dorin Popescu (9.3 pe 80 m), dovadă performanțele promițătoare ale Valenței Găzdaru (60.2 pe 400 m) și ale lui Gheorghe Buruiană (4.08 pe 1 500 m și 15.50 pe 5 000 m).

— Performanțele atleților noștri se vor îmbunătăți cu mare greutate și foarte lent — ne spunea directorul școlii, Ionel Mușat — dacă atletismul va continua să fie privit în orașul nostru ca o «cenușereasă». Copiii nu au unde să facă antrenamente. Pista de atletism de la Stadionul Dunărea a fost stricată în 1968, cînd s-a reparat terenul de fotbal, și nici pînă astăzi nu a fost refăcută. Există sala de atletism Dunărea, cu o pistă de 60 m lungime și șase culoare. Sportivii nu o mai pot folosi, deoarece de trei ani se depozitează acolo fie mere, fie cartofi, fie hrană pentru pești. De curînd, o nouă sală, cu parchet și încălzire centrală, sala I.C.O.R., pe care o foloseau și elevii de la Școala sportivă nr. 1, a fost și ea transformată în depozit de mere, toate acestea în ciuda eforturilor organelor sportive care au încercat să păstreze sălile pentru competiții și antrenamente.

Copiii nu mai au teamă de apă. În curînd vor învăța să înoate fără ajutorul plutelelor...

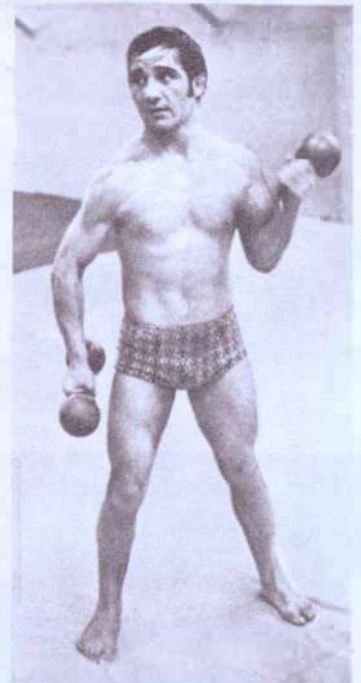
Antrenoarea Rodica Huștiuc și... vedetele sale.

În linii mari cam aceasta este situația atletismului gălățean la ora actuală. Întrebarea «Noi unde ne antrenăm?» e pe deplin justificată și trebuie să primească cît mai urgent un răspuns. Sîntem convinși că atît atleții cît și ceilalți sportivi gălățeni vor munci în continuare pentru ridicarea cotei performanțelor, onorînd astfel o frumoasă tradiție.

Petre HENT

Foto: Paul ROMOȘAN

Campionul de greco-romane, Marin Dumitru.

...Într-o zi, în sala de sport I.C.O.R., în timp ce elevii se antrenau, au sosit niște lăzi cu... mere. Lăzile au fost depozitate în sală și de atunci sportivii gălățeni au pierdut o importantă bază sportivă. S-o fi pierdut definitiv? Nu ne vine să credem...

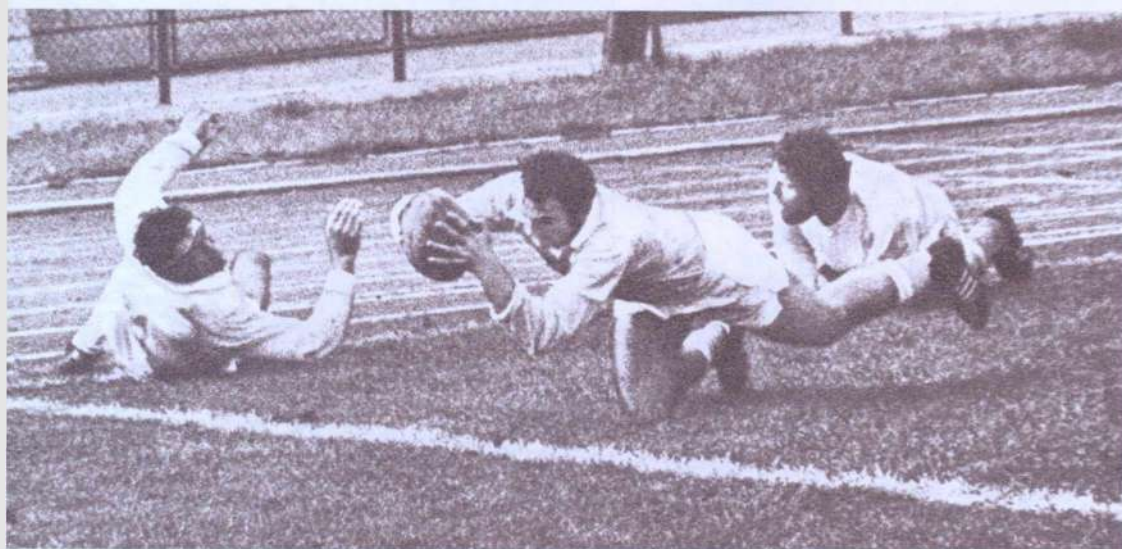
rin Popescu, Genoveva Modiga, Valența Găzdaru, Gheorghe Buruiană — marile prănțe ale atletismului din orașul de pe malul Dunării.

altora decît despre ale lui: «Avem o secție puternică cu mulți tineri care vor obține rezultate frumoase. Păcat că nu l-ați găsit acasă pe Gheorghe Ciobotaru, campion de juniori la 68 kg. Acum e plecat la un turneu în Iugoslavia. Am convingerea că vă lua o medalie la... Montreal».

Despre Gheorghe Ciobotaru aveam să mai aud vorbindu-se și la sala de box Constructorul I.C.M.S.G., unde antrenorul emerit Petre Mihai, ajutat de Nicolae Dobre și Gheorghe Badiu, îi pregătește pe cei mai valoroși pugiliști gălățeni. «Ciobotaru ăsta de la lupte este nepotul lui Mitică Ciobotaru, fostul campion al «greilor» — îmi spune antrenorul Petre Mihai. O să facă treabă bună. Îi cunosc eu pe băieții din familia asta...» Discutăm apoi despre pugiliștii gălățeni. Ciudat, Petre Mihai nu-mi vorbește despre prima sa echipă, una dintre cele mai puternice din țară la ora actuală, ci despre tineret:

— E ceva de speriat cu copiii ăștia. Au început să se calce pe picioare de mulți ce sînt. Și ce parcă sînt toți buni pentru box? Dar nici oforă nu pot să-i dau. Mai foc gimnastică cu ei, îi pun să bată un sac, să sară coarda. Le prinde bine. Am însă cîțiva... Artiști, nu alta. Să-l vezi pe Nicolae Stoenescu sau pe Nicolae, campionii mei naționali de juniori...

— Parcă aveți patru campioni de juniori?

Frumusețea rugby-ului.

Foto. Arhitect Andrei PANDELE

Solicitată de câțiva dintre cititorii noștri, rubrica de față a avut un ecou favorabil în rândurile fotoreporterilor amatori, care au astfel prilejul să-și publice cele mai frumoase fotografii realizate pe terenurile de sport. Dovadă plicurile cu imagini sportive pe care le primim din întreaga țară. Le mulțumim corespondenților care au răspuns invitației de a publica fotografii cu teme inspirate din sport în revista noastră și rămânem în așteptarea altor imagini, pe care cititorii ni le pot trimite pe adresa: Revista SPORT, str. Vasile Conta nr. 16, București.

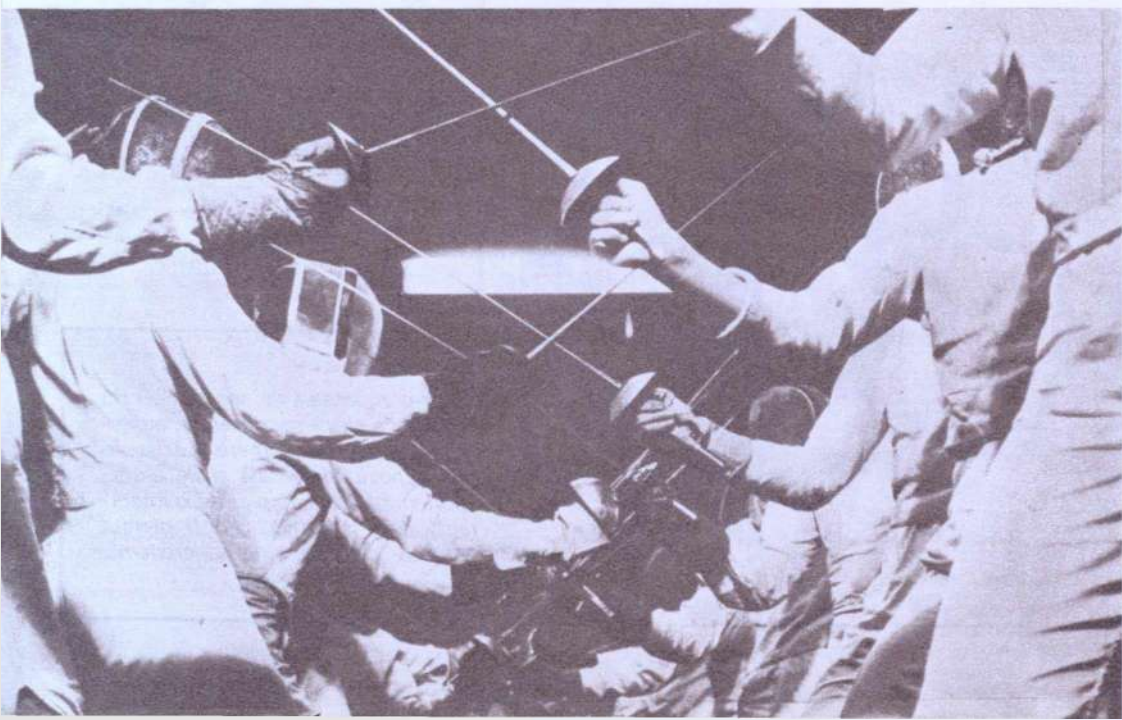

Rigurile fotbalului...

Foto: Ing. Aurel DULA
— Petroșani —

Spadasini moderni.

Foto: Iosif MITOIU
— Satu Mare —

NOTIA
CU
scrisori

NELU LUCA — Com. Groșii noi. Deci, «un jucător execută o lovitură de la 11 m, portarul respinge, mingea revine la același fotbalist care șutează din nou și înscrie». Întrebarea e dacă golul a fost valabil sau nu? Da, a fost valabil! Numai dacă mingea ar fi revenit în teren din bară jucătorul respectiv nu ar mai fi avut voie să șuceze.

MARIN JOITESCU — Brașov. Îi simpatizați foarte mult pe Nicolae Dobrin și doriți să-i scrieți. Iată-i adresa de la club: F.C. Argeș, str. Horia, Cloșca și Crișan nr. 15, Pitești.

SORIN POPESCU — Ploiești. Tenismanul american Stanley Roger Smith este legitimat la «Tenis Club Pines» din California. Nu-i cunosc adresa personală, dar cred că îi poți scrie prin intermediul Federației americane de tenis (U.S.L.T.A. 51 East 42 St. New York, N.Y. 10017).

GIGI DUMITRESCU — com. Alimpești. Mă grăbesc să public echipa națională «văzută» de tine, mai ales pentru convingerea pe care o ai că «numai așa antrenorul Angelo Niculescu se poate orienta mai ușor în alcătuirea formației celei mai bune». Iată, deci, «echipa ta»: Adamache — Sătmăreanu, Boc, Dinu, Velea — R. Nunweiler, Dumitru — Lucescu, Dobrin, Oblemenco, Marcu. Vom vedea în ce măsură a ținut seama Angelo Niculescu de propunerile tale. Deocamdată, Oblemenco e convalescent. Așa că...

NATALIA DEDA — Lupeni. «Nicio dată nu-i târziu», mai ales pentru o fată care are numai 16 ani. Deci, grăbiți-vă, puneți mâna pe rachetă și, cine știe, poate peste câțiva ani veți forma un dublu mixt cu idolul dumneavoastră sportiv, Ilie Năstase. La cea de a doua întrebare nu știu să vă răspund. Nu sînt chiar așa de... indiscret ca alții.

RODICA C. — Petroșani. M-ați onorat cu o scrisoare de... 11 pagini. Vă mulțumesc. Să știți, însă, că sînt un om modest și mă mulțumesc și cu mult mai puține... Vă felicit pentru cunoștințele dv. sportive atât de variate. Într-o convorbire telefonică cu Țiriac și Năstase le-am transmis, printre altele, felicitările și urările dv. de noi succese. Primiți mulțumiri din partea lor. Personal vă doresc să ajungeți în echipa națională de baschet. Succes!

VIORICA ALEXUȚĂ — Arad. Un pariu între frați nu se putea termina altfel decât printr-un... meci nul. Aceasta deoarece amîndoi aveți dreptate doar cînd zeci la sută. Tu greșești cînd afirmi că Ion Țiriac e inginer, dar ai dreptate cînd spui că nu e căsătorit și nu are copii. Fratele tău are dreptate cînd susține că Țiriac nu e inginer, dar nu are dreptate cînd afirmă că este căsătorit și are un băiat. Îmi pare rău că nu am fost și eu de față cînd ați făcut pariul. Îl câștigam eu...

ADINA RĂDULESCU — Brașov. Federația română de judo, căreia m-am adresat pentru a vă putea răspunde, mi-a comunicat că «Vagonul Arad» are următorul lot de judokani: C. Mihalca, I. Iva, Iosif Nyari, Ioan Nyari, L. Loghin, Gh. Căpriceanu, Gh. Moldovan, Gh. Munteanu, M. Bejenaru, G. Szabo, St. Doncea, I. Lazăr, L. Uscă, S. Păriu și I. Balint. În altă ordine de idei, colega care v-a anunțat că fotbalistul Cornel Dinu s-a căsătorit a vrut, probabil, să vă... sperie. Vă spun eu precis că Dinu nu s-a căsătorit, încă.

JEFFRY SPRAGUE — S.U.A. dorește să corespundă cu tineri din țara noastră pe teme de fotbal, șah, golf și vînațoare. Jeffry are 16 ani și poate corespundă numai în limba engleză. Amatorii îi pot scrie pe adresa: Box 171 Port Henry, N.Y. 12974 — U.S.A.

Petrus

Pentru
sănătatea
și
frumusețea
dumneavoastră

INVITATA NOASTRĂ

Anamaria SZABO — studentă în anul II la Facultatea de educație fizică și sport din Cluj.

• 20 de ani • 169 cm • 58 kg.

• Practică de zece ani gimnastica sportivă și de anul trecut gimnastica modernă la clubul Universitatea (a ocupat locul 3 la campionatele universitare). Iarna poate fi întâlnită deseori și pe pârțile de schi.

Foto: Ion MIHAICA

CURIER MEDICO-SPORTIV

DANIELA ALEXE — Bloc O.S. 3 ap. 87, str. Drumul Taberei București. După cum vezi mă grăbesc să-ți răspund la întrebările pe care mi le-ai pus și sper ca informațiile pe care ți le dau în aceste rânduri îți vor fi de folos în viitor. Dorești să afli de la ce vîrstă poți să începi practicarea sportului de performanță și în special a gimnasticii. Mai spui că ești în clasa a II-a că înveți bine, dar că în anotimpul friguros răcești foarte repede, iar mama te ține, din această cauză, mai mult în casă.

Dragă Daniela. În zilele noastre, voi copiii ați ajuns la un grad de dezvoltare și înțelegere pe care noi, cei mai bătrîni, trebuie să recunoaștem că nu l-am avut. Trebuie să-ți spun, dacă nu ai aflat încă pînă acum, că, în multe ramuri sportive, performanțele incredibile au fost realizate de sportivi care au vîrstă între 12—14 ani și chiar mai puțin. Dacă ai urmărit la televizor doar întrecerile de înot de la J.O., de la München, cred că ai observat pe blocurile de start multe fetițe de vîrstă de mai sus care au cucerit medalii olimpice într-un sport în care se cere un efort deosebit; iar ele făceau aceasta ca ceva obișnuit, ca și cînd s-ar fi jucat cu păpușile. Cam așa au stat lucrurile și la gimnastică, unde sportiva sovietică Olga Korbut (deși foarte tină) a impresionat profund atât pe spectatori, cit și pe severele arbitre, care i-au acordat note excelente, ceea ce a făcut ca Olga, la 15 ani, să devină campioană olimpică. Pentru a putea ajunge la asemenea rezultate înseamnă că aceste fetițe au început pregătirea de la vîrstă de 5—6 ani, poate chiar mai devreme. Nu înseamnă că dacă tu ai trecut de 7 ani nu mai poți să ajungi o mare campioană. Totul depinde de perseverența și seriozitatea ta în antrenamente. Pentru aceasta te poți adresa cercului de inițiere de la Palatul pionierilor sau de la cele ale școlilor sportive. În privința răcelii, roag-o pe mămică să te lase mai mult în aer liber, să te joci în parcuri, să te călești și atunci nu vei mai fi atât de sensibilă la schimbările de temperatură. Sper ca sfaturile mele să-ți folosească și aștept cit de curînd alta vești de la tine.

S. CAPTARE—București. Ați întrerupt practicarea sportului de vîrstă 7—8 ani. După acea vreme încercînd să jucați baschet ați făcut o gravă rupere de fibră musculară și, la recomandarea medicilor, stați cu piciorul imobilizat la pat. Ce trebuie să faceți pentru a vă relua mai repede preocupările profesionale și zilnice? Să respectați întocmai tratamentul medicamentos și de recuperare indicat de medicul curant, iar după ce v-ați scos aparatul ghipsat și după un consult minuțios să începeți reacomodarea cu mișcarea, iar în viitor, cînd veți mai juca baschet (deoarece sînteți profesoară de educație fizică), să nu uitați că trebuie să vă încălziți foarte bine, așa cum o făceați și pe vremea cînd practicați sportul de performanță.

Asistent univ. Sonia IOVAN
maestră emerită a sportului

CE DULCE E... LĂMIIA

Pentru acest rugbyst, marcat evident de eforturile depuse în timpul meciului felia de lămâie pe care o mănincă cu atita poftă e, credem, deosebit de... dulce. Instantaneu surprins de fotoreporterul nostru Ion MIHAIĆĂ a fost apreciat (dovadă medalia din stînga) și la salonul fotografic internațional «Fotosport-72», organizat recent în Spania.

CRUYFF PORTAR

Se pare că celebrul fotbalist Johan Cruyff, marea vedetă a echipei Ajax Amsterdam hotărât să le demonstreze coechipierilor săi că el nu se pricepe numai la marcarea golurilor și la apărarea lor. În imagine îl puteți vedea pe înaintașul olandez în postura de... portar. Mulți dintre suporterii lui Cruyff susțin că el s-ar descurca și în acest post, dar preferă să vadă în continuare atacînd porțile adversarilor.

Sportul A DOUA PASIUNE

Nicu Constantin

— Deci, despre SPORT... Despre care? Revista, magazinul, țigările, biscuiții sau cărucioarele de copii?

— Știi...

— Știu, n-am pomenit de «microbuș» ăla ce ne adună pe toți, care în săli, care pe stadioane, care la vecini, vreau să zic la televizor...

— Aș vrea...

— Și p-asta o știu. Ai vrea să mă întrebi ce sport am făcut de arăt așa atletic. Păi să le iau pe rînd: pe la șase luni făceam sărituri, fiindcă începusem să cad din pat. Pe urmă, logic, alpiniam, ca să mă cațăr la loc.

A urmat atletismul, cînd fugea mama după mine de necaz că eram bun la tir (nimeream grozav geamurile vecinilor). Dacă-ți spun că sînt din Eforie-sud înțelegi că înot ca un delfin, dar nu ca un delfin oarecare, ci ca unul talentat, cum e ăla de la T.V. duminică dimineața. Am jucat și fotbal, pe la pitici, la «Dezrobirea» Constanța. Aici mi-am descoperit primele talente de actor. Cînd mă tăvăleam eu în caruș, își venea să acorzi lovitură de la... 10 metri, nu de la 11. Așaaa! Și am venit la București. Cum am ajuns, nu știu ce conflict am avut eu cu unul din cartier și ca să-l dînvăț minte m-am dus la maestrul Nour (întrebați-l) să fac box. Dar acolo, chiar în prima zi am încasat ceea ce în cronicile de box se cheamă «un croșeu violent», și după ce m-au numărat pînă la 237, am devenit spectator nelipsit la galele de box, să văd cum o mai încasează și alții.

— Apoi?

— Apoi m-am apucat de... vin, de «Vin

ciclistii», un «vin» nu prea bun din cîte am cînt eu prin cronicile «vremii», dar bun sau nu, eu tot am mers vreo două luni pe bicicletă. Îmi ameseră picioarele de cit au învîrtit la pedale.

— Ai renunțat după aceasta la bicicletă?

— Cum se poate așa ceva? Am mai filmat și pentru o reclamă de Pepsi-Cola. Dar acum a fost mult mai ușor, aveam... «avînt și energie». Inșă mie tot fotbalul îmi place cel mai mult. Să fie clar, să-l joel!

— Am auzit ceva de Constantin...

— Acela este Constantin II. Să vii să mă vezi pe mine în echipa actorilor. Nu e meci să nu dau un... autogol. Dacă m-ar pune la înaintare, aș fi un «vîrb» grozav. Oricum inșă, eu mă distrez enorm cînd joc.

— Sportul îți pricinuieste și necazuri?

— Dacă-ți spun că sînt membru de onoare al Rapidului, cred că te-am lămurit. Băieți buni, nu-i vorbă. Rică cel puțin e bun de leac. Cînd îl vezi își trece durerea de măsele, dar te apucă aia de cap. I-am spus de cîteva ori: «Nu te gîndi Ricule că ești înalt și asta ajunge. Că și blocu-i înalt, dar ăla cel puțin stă în «careu» lui, nu lovește blocurile din jur. Dar acum după ce camerele televiziunii l-au cîntat prin poartă și l-au găsit (cu mustață cu tot) prin... tribune, poate, poate...

— Ce sfat ai da sportivilor?

— Să-i înțînesc mai des ziua, decît noaptea. Apoi, să bea mai mult lapteșor de vacă, și cu o condiție: vaca să nu fi mîncat prea mulți struguri sau prune.

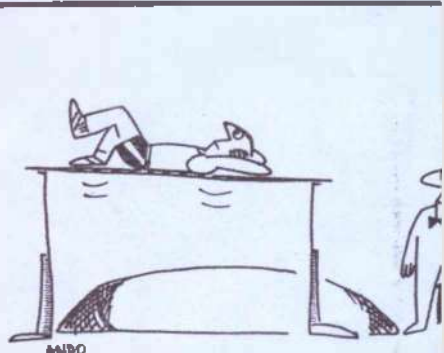
— Și «nesportivilor»?

— Există și așa ceva?...

Sorin SATMARI

RUGBY ÎN XIII

Necunoscut la noi, jocul de rugby în XIII—fratele mai mic al rugbyului în XV—are mulți admiratori în alte țări. Se dispută chiar și o «Cupă mondială». Regulamentul jocului e modificat, făcînd meciurile—spun specialiștii—mai spectaculoase. Vă oferim o fază dintr-o înșînire a reprezentativelor de rugby în XIII din Anglia și Noua Zeelandă. Sportivii englezi, în tricouri albe, au învins cu 53—19.

FĂRĂ CUVINTE
desen de ANDO

J.C. KILLY NU RENUNȚĂ LA SPORT

Schiorul francez Jean Claude Killy, fost triplu campion olimpic, nu renunță la activitatea sportivă de performanță. De curând el a lăsat hotărârea să-și încerce forțele în alt sport: bobul. Pentru aceasta el a făcut cuplu cu elvețianul Hans Leutenegger, membru al echipei de 4 al bobului care a cucerit titlul olimpic la J.O. de la Sapporo. Iată-i pe cei doi sportivi — în planul secund Killy — gata să ia startul în actualul sezon.

HIPNOTIZAT DE UN... PROSOP

Boxerul suedez Bosse Ljung pare hipnotizat de acest prosop ce zboară spre el. Uluiala sa de moment va dispăre, însă, în secunda următoare când își va da seama că omul său din colț, aruncând prosopul în ring, l-a salvat de fapt de la o corecție destul de severă. Bosse nu ar mai fi putut face față atacurilor dezlanțuite ale adversarului său, iugoslavul Marian Benes, cu care s-a întâlnit în cadrul meciului Suedia—Iugoslavia (3—7), disputat la Stockholm.

MR. ANTIDOPING

Așa l-au numit schiorii pe elvețianul March Hodler, președintele Federației internaționale de schi. Aceasta mai ales după ce președintele Hodler a anunțat că testul antidoping va fi introdus atât la campionatele mondiale de schi, cât și la alte mari competiții internaționale. Măsura luată de președintele F.I.S. este binevenită, deoarece ea îi ferește pe sportivi de... tentația nocivă a doppingului, îi ferește, în fond, de accidente grave.

8 GREȘELI...

În aparență desenele de mai jos sînt identice. În realitate, însă, copind primul desen, caricaturistul Octavian COVACI a... strecurat opt greșeli. Distrăți-vă, încercînd să le descoperiți!

CICLISMUL ȘI... DANSUL

Se spune că băieții din echipa de ciclism pe pistă a Elveției nu sînt numai pîstarzi de clasă, ci și excelenți dansatori. Aceasta datorită mecanicului formației, Helbing, care în «timpul liber» e... profesor de dans. Iată-l în imagine, în rîndul de sus, ultimul din dreapta, împreună cu reprezentativa elvețiană de ciclism, care a participat recent la J.O. de la München.

ZÎMBETUL ÎNVINGĂTOAREI

Tot mai multe fete pătrund în ramuri sportive pînă nu de mult considerate în exclusivitate ale bărbaților. Tot mai îndrăznețe, sportivele au început să se afirme și în cursele hipice de galop. Iată, de exemplu, în Olanda, călăreața Ina Schwarzkächel a cîștigat ușor o cursă dotată cu un mare premiu; și nu o cursă pe distanță scurtă, ci una pe 3 600 m. O puteți vedea pe «olandeza-jocuse» zîbind fericită după victorie.

S-au topit zăpezile de altădată?

DIN LEGENDELE SPORTULUI CU PEDALE

de

Hristache NAUM

2

Continuindu-ne serialul, vom înfățișa astăzi cititorilor noștri una din marile drame ale ciclismului. **TOM SIMPSON**, primul rutier englez performer în sportul cu pedale profesionist, a murit pe șoselele «Turului Franței». La 1 500 m de linia sprintului de cățărare de pe Ventoux, muntele pleșuv cu aspect selenar, pe o caniculă toropitoare, Simpson-omul n-a mai rezistat...

MOARTEA VULTURULUI

LACRIMI PE CUNUNA DE LAURI...

La capătul bulevardului Victor Hugo din Sète a apărut primul ciclist. Rulează solitar, alene, parcă însoțind un cortegiu funerar. Zecile de mii de spectatori masați pe trotuare îl primesc în tăcere. Parcă asistăm la un film mut dinaintea anului 1930. Barry Hoban trece primul linia de sosire, dar aplauzele nu izbucnesc. Și-a scos ochelarii. Plînge. Compatriotul său, ziaristul Wadley îl îmbrățișează. Plîng amîndoi. Nici o victorie sportivă n-a fost vreodată atît de tristă!

TRAGEDIA DE PE VENTOUX

Se scursese un sfert de oră de cînd Janssen trecuse primul linia de sosire la Carpentras. Ajunsesse la liman și ultimul concurent, al 98-lea, Michellotto. Crainicul «Turului Franței» s-a adresat spectatorilor cu «frază tip». «Nu mai așteptăm nici un ciclist, ci doar pe dumneavoastră — mîine dimineață — la startul noii etape...»

Tom Simpson, omul, n-a mai rezistat. Peste cîțiva metri el se va prăbuși și va trece, de aici, de pe Ventoux, direct în lumea dreptilor...

Cei trei ziarști englezi, Winton, Nicholson și Wadley sînt stupefiați. «Unde este Tom Simpson?» Pun această întrebare colegilor de breaslă, oficialilor, polițiștilor care însoțesc caravana. Nimeni nu știe...

...Etapa începuse calm. Ca și înainte de Galibier, s-a rulat în pluton cam vreo 150 de km. Toată lumea se gîdea la Ventoux, muntele acela misterios, singurul dar strașnicul punct dificil al etapei. Este acolo ceva ciudat. La un moment dat, după Bédouin, motoarele mașinilor însoțitoare încep să gîfîie din greu. Unele se opresc. Lipsese oxigenul, și dacă motoarele o simt, plămîni ciclismului cu atît mai mult. La asta se gîdesc toți. Colac peste pupăză, termometrele sînt gata să se spargă. Mercurul a urcat mult peste linia care marchează 40°, iar spre vîrf, pe acest blestemat Ventoux, nu-i pic de umbră.

A început calvarul urcușului. Plutonul «celor 100» se pulverizează ca și cum în mijlocul lui ar fi explodat o grenadă. Grupuri, grupuri, unele numai de 2—3 trudiitori ai șoselei, cicliști singuratici se luptă cu urcușul fără sfîrșit. Bidoancele sînt duse la gură cu o voluptate de nedescris. «Cînd cineva îți

2

A fost o vreme — și nu prea îndepărtată — când rugbyștii noștri se ridicaseră la «bursa» valorilor pe primul plan în Europa. Era epoca anilor 1960-65, când tricolorii au înregistrat două victorii acasă și două «nule» în fața Franței, epoca lui Penciu, Moraru, Demian, Irimescu. Între timp toți acești iluștri rugbyști au părăsit arena. De atunci însă...

Schimbul de generații ce a urmat a fost mai degrabă nefavorabil noilor veniți care nu s-au mai ridicat la strălucirea predecesorilor, iar acum culegem roadele unei munci superficiale, de ani, o muncă de suprafață, fără nici o griji față de ziua de mâine. Și așa, încet-încet, s-au topit «zăpezile de altă dată...»

La Constanța, pe o vreme complet nefavorabilă, am pierdut din nou (6-15) în fața XV-lui Franței, o echipă care ni s-a părut mai puțin solidă ca altă dată și care, cu mai multă stăpânire de sine, putea fi întrecută. Dar din nou s-a jucat slab (deși nu chiar la nivelul atît de scăzut din partida recentă cu reprezentativa R.F. a Germaniei) și am mai scăpat încă un prilej de a face pasul înainte într-un sport în care avem în continuare posibilități certe de a urca spre piscuri.

D.C.

3

1. Pe un teren greu, alunecos (din cauza ploii) ca acela de la Constanța, singura soluție acceptabilă era jocul pe înaintare. Iată-l pe uriașul Estève (2,02 m) atacînd înconjurat de cîțiva coechipieri. În alb, românii Dragomirescu, Nicolescu, Postolache, Rășcanu, Ortelecan și Șerban, de la stînga spre dreapta.

2. O deschidere a mijlocașului la grămadă Dumitru Rășcanu. Francezii sînt deja gata de atac, deși cel din dreapta, Yachvili pare a fi în ofsaid.

3. Mihai Nicolescu degajează cu multă luciditate terenul.

4. «Capete de expresie», înaintașii Ciornei și Șerban; în spate se vede Dărăban.

Foto: Paul ROMOȘAN

4

aruncă în față o cană cu apă și impresia că un inger te-a mîngîiat cu aripile-i diafane. De altfel, acolo sus, pe Ventoux, unde cerul ți se așează pe umeri, trebuie să fie și îngeri... Nu, precis sînt diavoli. Numai ei pot semăna atîta piatră cenușie, numai ei pot face pămîntul neroditor, aerul atît de fierbinte. Acolo sus este, desigur, iadul... — gîndește Basso.

Tom Simpson se afla în grupul fruntaș, condus de Aimar. O ducea greu, foarte greu. Dar cine nu se chinuie pe Ventoux? A rămas în urmă. Martorii oculari povestesc:

«La ceva mai mult de un kilometru de vîrf, Tom a căzut. Mîinile nu vroiau însă să se deslipescă de ghidon. Avea fața răvășită. Mecanicul englez a venit lângă el și l-a rugat să abandoneze. N-a acceptat. Ajutat, s-a urcat din nou pe bicicletă și a pornit, în zig-zag, cu capul pendulînd deasupra ghidonului, să urce pe Ventoux, spre porțile iadului. N-a mai parcurs însă decît cîțiva metri. Apoi, a căzut. Pentru ultima oară...»

Spectatorii, cîțiva infirmieri au încercat să-l ajute. A venit imediat doctorul Dumas, medicul oficial al «Turului». I-a pus o mască cu oxigen. După un timp a dat semne că își revine. Chemat prin radio, heliicopterul sanitar se afla la locul dramei. A fost urcat în el și dat în îngrijirea doctorului Macoring. Acesta i-a masat inima, a continuat să-i dea oxigen. Heliicopterul a aterizat la Pont Bénézet, de unde o ambulanță l-a transportat rapid pe Simpson la spitalul din Avignon. Medicii Fudeyrand și Maigne au făcut tot ce omenește se putea. Era însă prea târziu...

Cînd ziaristii au sosit la spitalul cu aspect de palm secular, Tom Simpson era la morgă. Pe raftul-frigider, în care fusese plasat, o inscripție laconică — «Tom Simpson, mort la 13 iulie

Cea mai frumoasă clipă din cariera sportivă a lui Tom Simpson: campion al lumii, la San Sebastian!

1967 — te anunț că englezul trecuse de pe Ventoux direct în lumea dreptăților.

Tom Simpson avea 29 de ani, era căsătorit și tată a două fetițe. Izbutise două mari performanțe în ciclismul profesionist — pe care-l îmbrățișase pentru a-și face un rost în viață: în 1962 terminase «Turul Franței» pe locul VI, după ce în etapa a 12-a purtase «tricolul galben», iar în 1965 obținuse consacrarea definitivă devenind, la San Sebastian, campion mondial. Alături de alte victorii, numeroase și semnificative pentru talentul său, acestea îi aduseră faima de mare rutier.

Examenul de laborator a dovedit că Tom Simpson fusese drogat. Nu era nici primul și nu avea să fie nici ultimul ciclist profesionist care apela la «pilula miraculoasă» pentru a se menține în plutonul așilor, pentru a câștiga premii, cit mai multe premii. Tom Simpson se afla spre sfîrșitul carierei. El trebuia — pentru a-și aranja, pentru el și familie, o viață fericită pe buclă de pămînt cumpărată în Corsica — să reziste infernului pe care-l constituie ciclismul profesionist. Să alerge — pentru că așa vor organizatorii, avizi și ei de «argint», de fapt, în primul rînd ei — cite 250 km pe zi, uneori chiar peste 300 (!), să reziste pe urcușurile fără sfîrșit, să ploneze în neantul serpentinelor, să suporte canicula, frigul, ploaia, să învingă coalițiile și jocul culiselor. În acest joc draconic sînt puțini cei care au șanse să reziste. Drogul, aliatul perfid, îți dă doar senzația că te poți menține...

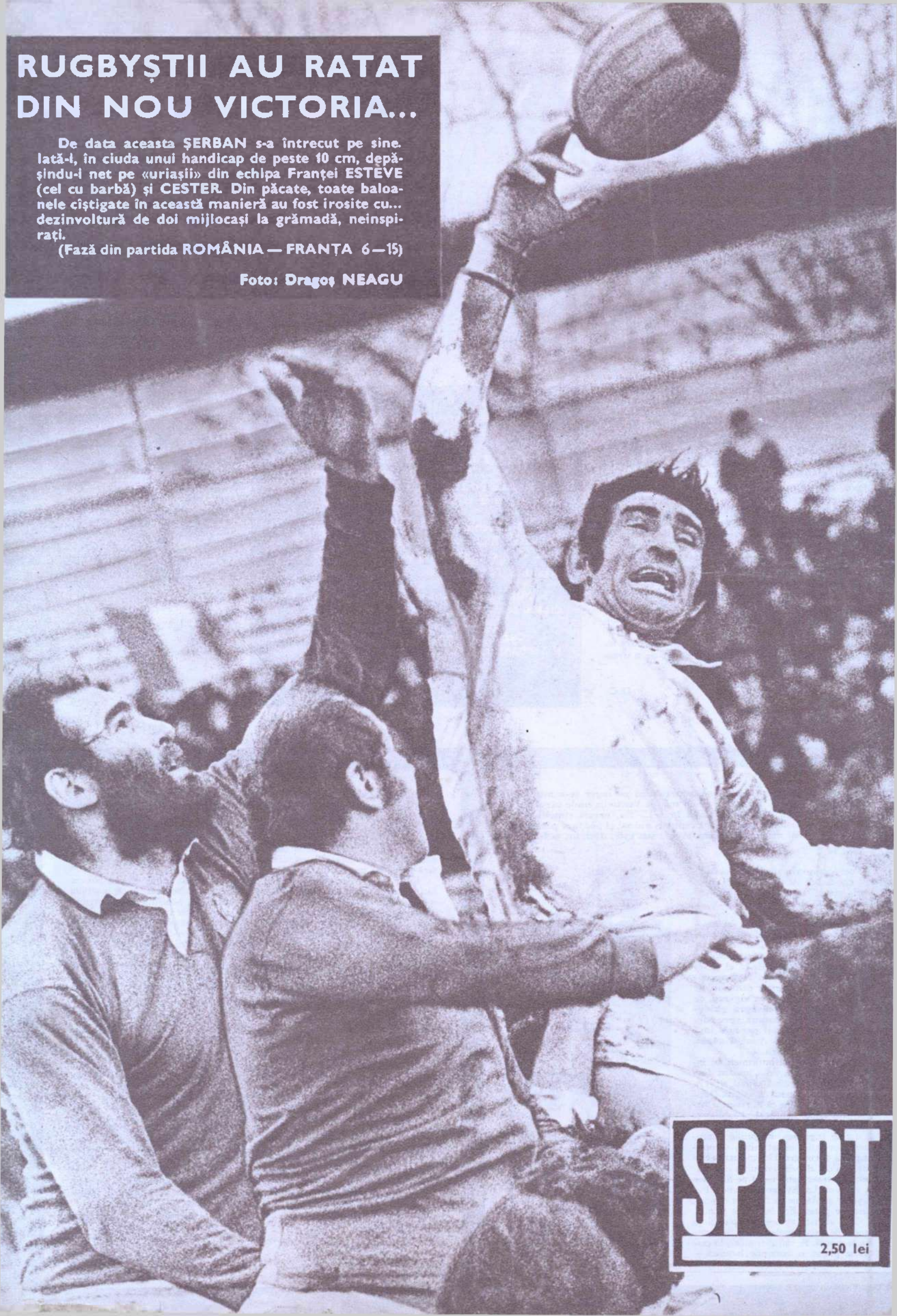
14 iulie 1967. «Turul Franței» merge mai departe semănîndu-și victimele pe traseul «marii bucle». La Carpentras, lumea înmărmurită de durere, asistă la startul spre Sète. În primul rînd, sînt aliniați cei patru rutieri englezi rămași în cursă și, alături de ei, colegii de primul pluton ai lui Simpson: Pigeon, Gimondi, Janssen. Se păstrează un minut de reculegere și, apoi, plutonul pornește încet, fără poștă, la drum. Unul de-al lor rămăsese acolo. Cui îi va veni rîndul? Cu 50 km înainte de sosirea la Sète (a fost ideea lui Stablinski, aprobată de întregul pluton) Barry Hoban, coleg de cameră și unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Tom, este lăsat să ruleze singur, în frunte, pentru a câștiga această etapă îndoliată. Barry rulează ca un automat. La capătul bulevardului Victor Hugo din Sète...

RUGBYȘTII AU RATAT DIN NOU VICTORIA...

De data aceasta ȘERBAN s-a întrecut pe sine. Iată-l, în ciuda unui handicap de peste 10 cm, depășindu-i net pe «uriașii» din echipa Franței ESTEVE (cel cu barbă) și CESTER. Din păcate, toate baloanele câștigate în această manieră au fost irosite cu... dezinvoltură de doi mijlocași la grămadă, neînspirați.

(Fază din partida ROMÂNIA — FRANȚA 6—15)

Foto: Dragoș NEAGU

SPORT

2,50 lei